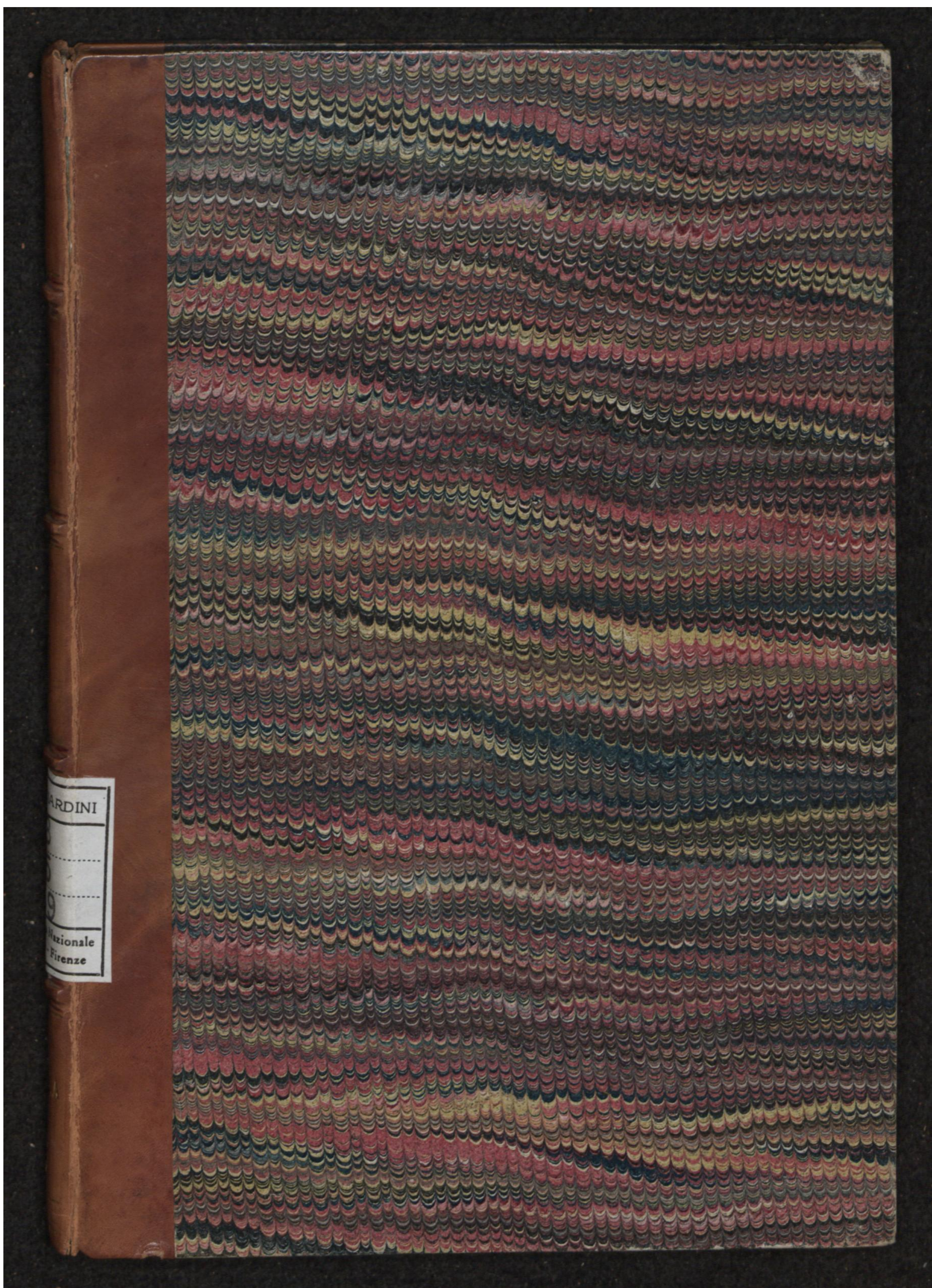
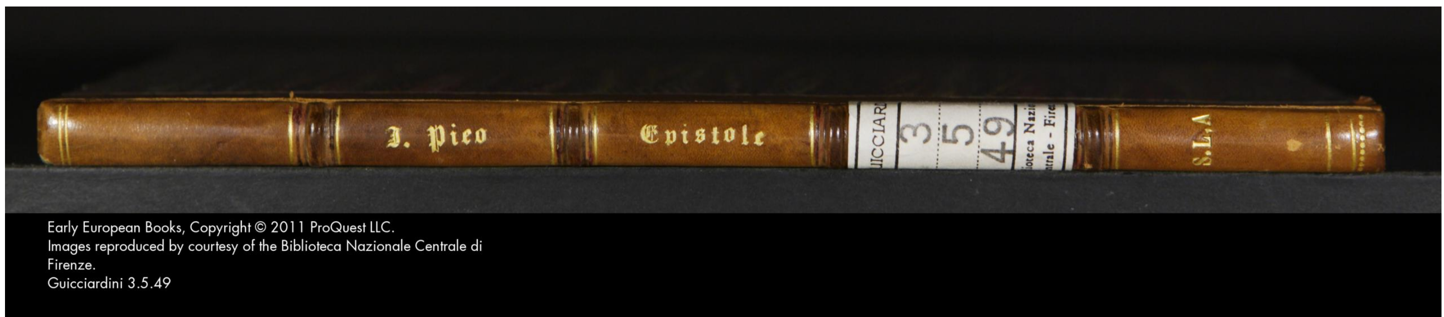
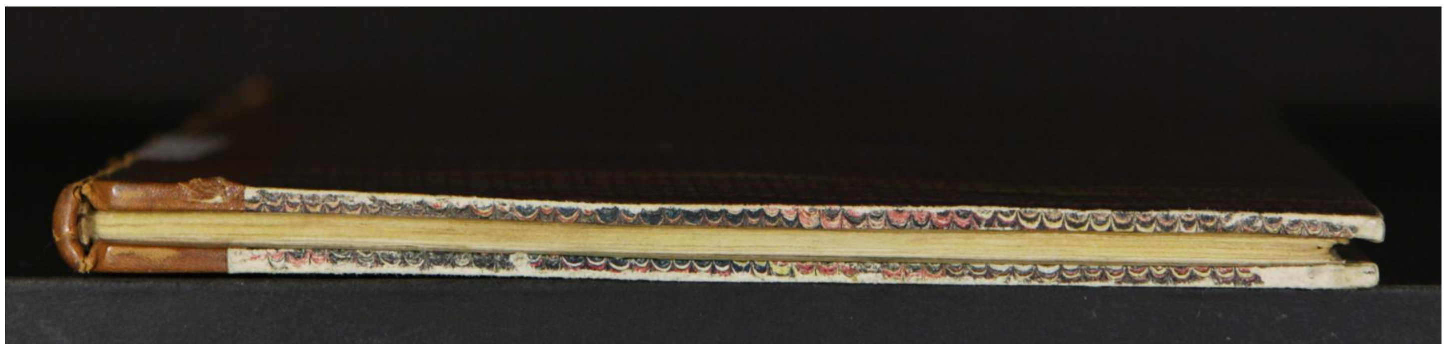
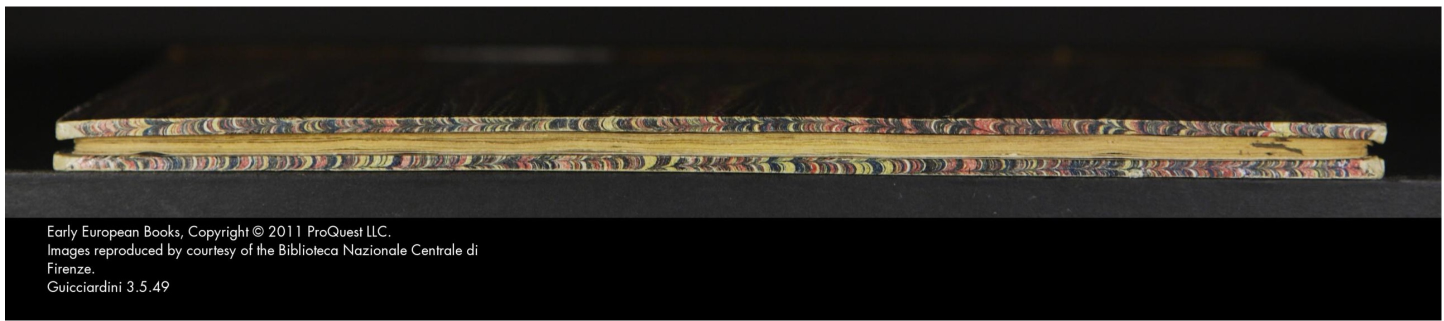

ARDINI
Nazionale
Firenze

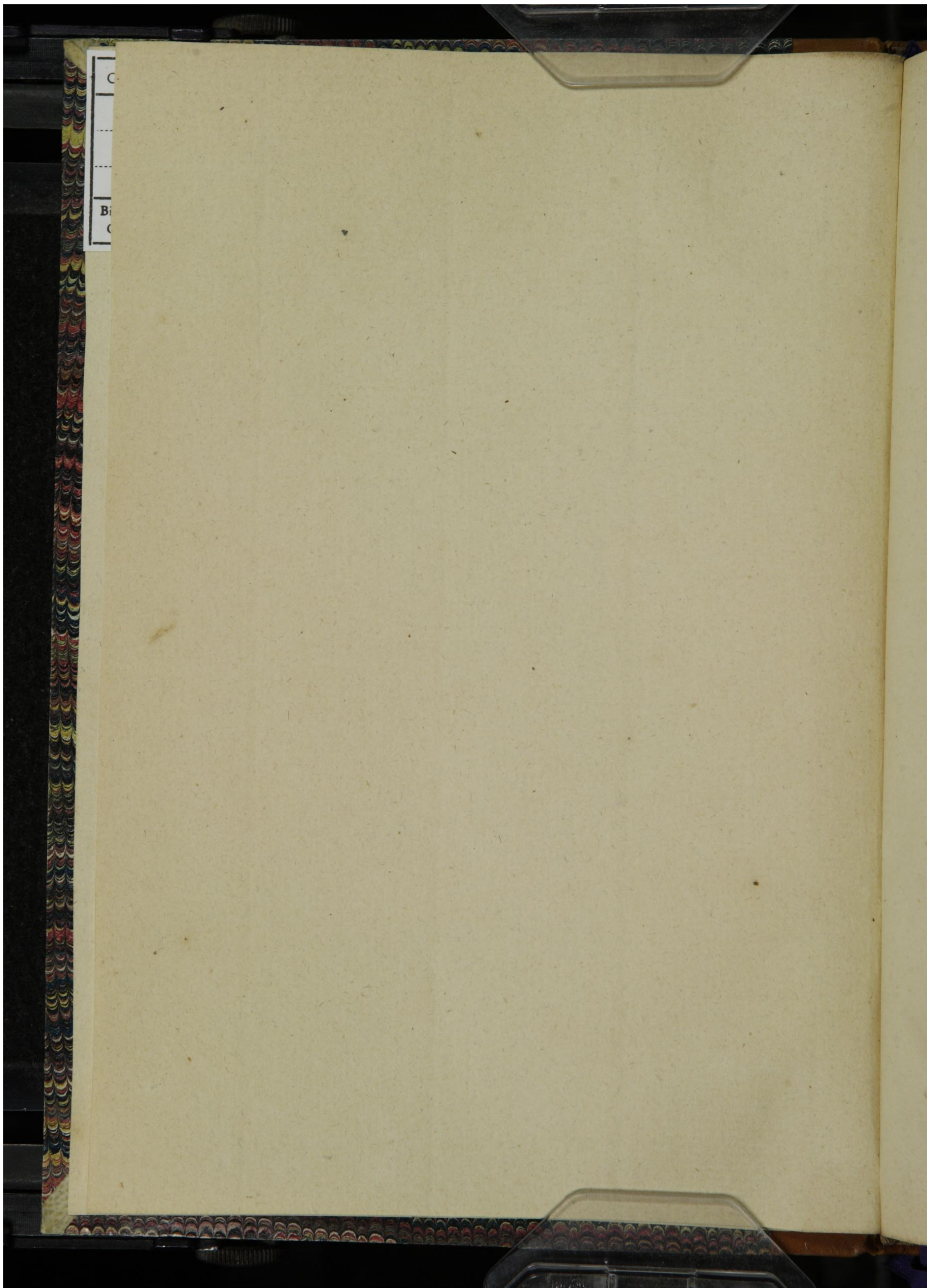

J. Pico
Epistole
3
5
49
S.L.A

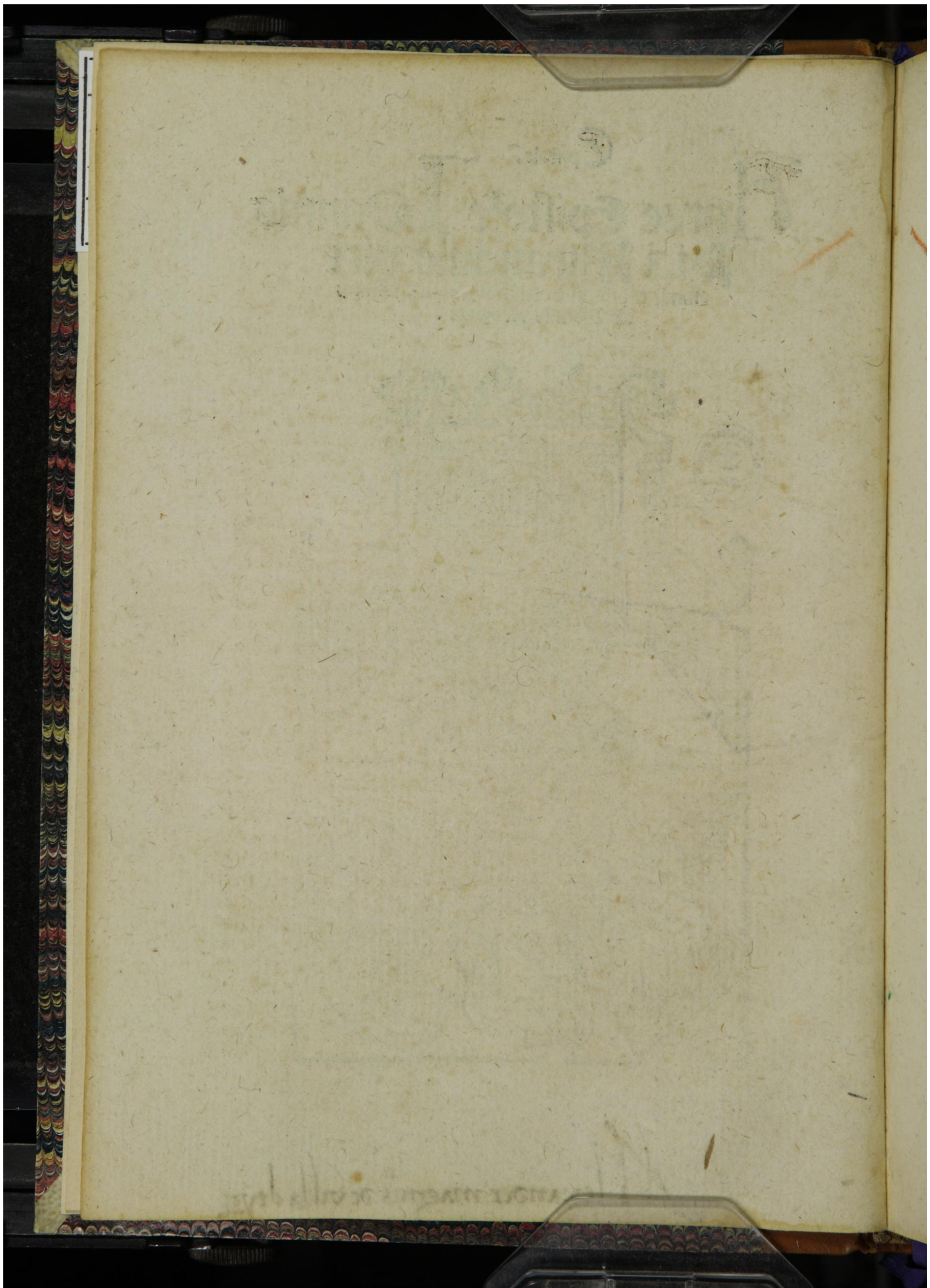
Epistole.

Auree Epistole Ioannis Pici Mirandule viri

omniũ mortaliũ doctissimi eloquentissimiq;
ab Ascensio recognite.

Alexander magnus de villa deygi

Epistole Jo. Pi. miran.

JOANNES PICUS MIRAN. JO.
Francisco Nepoti. S. In eo qui est vera salus.

DIscedenti tibi a me plu
rimas statim ad malum oblatas occasiões que te per
turbent. ⁊ arrepto bñ viuendi ꝓposito aduersent non
est fili ꝙ admireris sed neqꝫ ꝙ doleas: aut expauescas
Quantũ illud potius esset miraculũ: si tibi vni inter
mortales sine sudore via pateret ad celum quasi nunc primũ ⁊ fal/
lax mundus: ⁊ malus demon esse desineret: aut q̄si tu in carne ad/
huc non esses que concupiscit aduersus spm̄: ⁊ nisi saluti nr̄e vigiles
perspexerimus: circeis ebrios poculis in ꝓdigiosas brutoꝝ species
illecebrosa deformat: sed ⁊ gaudendũ tibi esse affirmat Jacobꝰ scri/ Jacobus
bens: gaudete frẽs cum in tẽtatões varias incideritis nec immeri/
to quidẽ: que em̄ spes glorie: si nulla sit spes victorie? Aut victorie
locus quis esse potest vbi pugna nõ est. Uocatꝰ ad coronã qui ꝓuo/
catur ad pugnã atqꝫ ad eam presertim in q̄ nemo vinci põt inuitus:
neqꝫ alijs nobis: vt vincamus: viribus opus est: q̄ꝫ vt vincere ipi ve
limus. Magna xpiani felicitas: qñ ⁊ in eius arbitrio posita est vi/
ctoria: ⁊ oĩ vincentis voto: omniqꝫ expectatõe maiora futura sunt Christiani
premia. Dic queso fili charissime. est ne aliq̄d in hac vita ex his quo/ magna feli/
rũ libido terrenas agitat mantes ꝓ quo adipiscendo nõ multi priꝰ citas.
subeundi labores: multa indigna ⁊ misera tolerãda sint: Bñ actum
secum putat mercator si post decennẽ nauigatõem: post mille incõ/
moda: mille vite discrimina rem sibi compauerit paulo vberiorem
De militia seculi nihil est qd̄ ad te scribã cuius miserias ipa satis te
docuit ⁊ docet experientia. In principũ gratia ꝓmerenda: inequali
um amicicijs ꝯciliandis: in honoribꝰ ambiẽdis que moles molestia
rum: quantũ anxietatis: quantũ sit solicitudinis ex te ego discere po
tius possum: q̄ꝫ te docere: qui meis libris: meo ociolo ꝯtentꝰ: a pue
ris vsqꝫ intra fortunã viuere didici: ⁊ quantũ possum apud me ha/
bitans: nihil extra meipm̄ suspiro vel ambio. Ergo terrena hec ca/
duca: incerta: vilia: ⁊ cum brutis quoqꝫ nobis cõia sudãtes etiam et
anhelantes vix ꝯsequemur: ad celestia atqꝫ diuina: q̄ nec oculus vi/
dit: neqꝫ auris audiuit: neqꝫ cor cogitauit somniculosi ⁊ dormiẽtes:
⁊ ꝑpe modũ inuiti a dijs trahemur: quasi sine nobis aut deus regna
re: aut celestes illi ciues beati esse nõ possint. Profecto si terrena fe/
licitas ociosis nobis cõpararetꝰ posset aliquis laborem detractans
malle mundo seruire q̄ꝫ deo. sed si nihilominus q̄ꝫ in via dei: immo
longe magis in peccatoꝝ via fatigamur vnde illa vox dãnatorum.
Lassati sumus in via iniquitatis: non põt non extreme esse demen/
tie ibi nolle potius laborare vbi a labore itur ad mercedem: q̄ꝫ vbi a

labore itur ad suppliciū. Mitto quāta sit illa pax quātaqꝫ felicitas
Memorā da sniā animi nil ꝯscire sibi: nulla pallescere culpa: q̄ ꝓculdubio voluptati-
bus oībꝫ que possideri vel optari possint in vita longe preponderat:
Quid em̄ optabile in voluptatibꝫ mundi: que dū querunt̄ fatigāt:
cum acquirunt̄ infatuant: cum amittuntur excruciant. Dubitas fili
impioꝝ mentes ꝑpetuis curis agitari: non verbū est dei q̄ nec falli
pōt nec fallere cor impiȷ̄ quasi mare feruens qđ quiescere non potest
nihil em̄ illis est tutum: nihil pacatū: omnia metū: oīa curas: inten-
tant oīa mortē: his ne igit̄ inuidebimus. hos emulabimur: ⁊ obliti
ꝓprie dignitatis obliti patrie patrisqꝫ celestis: hoꝝ nos ipi cum libe
ri simus nati: vltro mancipia faciemus: ⁊ vna cū illis misere viuen-
tes morientes miserius: miserrime tandem eternis ignibus affliga
mur. O cecas hōim mentes: o pectora ceca: qui non videat vel luce
clarius hec oīa esse ipa veritate veriora: nec tn̄ facimꝰ q̄ facienda esse
cognoscimus: sed heremus adhuc: ne quicq̄ꝫ ceno cupientes auelle
re plantā. Occurrent tibi fili ne dubita in his p̄sertim locis in qui-
bus habitas innumera singulis horis impedimēta que te a ꝓposito
sancte beneqꝫ viuēdi deterreant ⁊ nisi caueas agāt in preceps. Sed
inter oīa exitialis illa est pestis versari inter eos dies ⁊ noctes quoꝝ
vita non solū omi ex ꝑte illecebra est peccati: sed tota in expugnanda
virtute posita: sub imꝑatore dyabolo: sub vexillis mortis: sub stipē-
diȷ̄s gehenne militat aduersus celū: aduersus dn̄m ⁊ aduersus xp̄m
eius. Tu aūt clama cum ꝓpha: Dirumpamus vincula eoꝝ: ⁊ ꝓiȷ̄cia
mus a nobis iugū ipoꝝ: Hȷ̄ sunt em̄ q̄s tradididit deus in passio-
nes ignominie: ⁊ in reprobum sensum vt faciant ea q̄ nō conueniūt
plenos omi iniquitate: plenos inuidia: homicidiȷ̄s: ꝯtentione: dolo
malignitate detractores: deo odibiles: ꝯtumeliosos: suꝑbos elatos
inuentores maloꝝ: insipientes: incōpositos: sine affectōe: sine fede-
re: sine miscđia. Qui cum iusticiā dei quotidie videant: nō intelligūt
tn̄ qm̄ qui talia agunt digni sunt morte non solum q̄ ea faciunt: sed
etiam qui ꝯsentiunt facientibꝫ. Tu igit̄ fili noli illis placere quibus
Apl's Nota. ipa displicet virtus. Sed illud apostoli tibi sꝑ sit ante oculos: opor
tet deo magis placere q̄ꝫ hōibꝫ: ⁊ illud. Si hominibꝫ placerē xp̄i ser
uus nō essem. Inuadat te sancta quedā ambitio: ⁊ dedigneris eos
tibi vite esse magistros qui te potius preceptore indigeant lōge em̄
decentius: vt ipi tecum beneuiuendo hōies esse incipiāt: q̄ꝫ vt tu ve-
lis per omissionē boni ꝓpositi cū illis turpiter obbrutescere. Tenet
me Deum testor: aliq̄n extasis quasi ⁊ stupor quidam cū mecum in
cipio studia hoīm: aut. vt dixerim significantius: meras insanias
nescio an cogitare potius q̄ꝫ dolere: mirari an deplorare. Magna
em̄ ꝑfecto insania euangelio nō credere: cuiꝰ veritatē sanguis mar-
Nota tyꝝ clamat: apostolice resonant voces: ꝓdigia probant: ratio confi-
mat: mundus testat̄: elementa loquūtur. Demones cōfitent̄: sed lō-

ge maior insania: si de euangelij veritate nō dubitas viuere tn̄ qua/
si de eius falsitate nō dubitares. Nam si illa sunt vera difficillimū
esse diuitem ingredi regnū celoꝝ quid cumulandis q̄tidie diuitijs
inhiamus. ꝛ si illud est veꝝ: querendā gloriā non que ex hominibꝫ
sed que ex deo est: cur de iudicijs hōim sp̄ pendemus. Deo placere
nemo est qui curet: ꝛ si firma in nobis est fides futuꝝ aliqn̄ vt domi
nus dicat: Ite maledicti in ignem eternū: ꝛ rursus: Venite bn̄dicti
possidete regnum paratū vobis a ꝯstitutōe mundi: cur nihil minus
aut timemus q̄ gehennā: aut speramus q̄ regnū dei. Quid possi/
mus aliud dicere q̄ multos esse nomīe xp̄ianos: sed re paucissimos
Tu vero fili cōtende intrare per angustā portā: nec quid multi agāt
attende: sed quid agendū ipa tibi nature lex: ipa rō: ipe deus ostēdit
Neq̄ em̄ aut minor tua erit gloria. Si felix eris cum paucis: aut le *Duo reme/*
uior pena. Si miser eris cum multis. Erunt aūt duo precipue p̄c *dia saluber*
sentissima tibi remedia aduersus mundū ꝛ sathanā: quibꝫ q̄si duabꝫ *rima.*
alis de lachrymaꝝ valle tolleris in altum: elemosyna scȝ atq̄ oratio
Quid em̄ possumus sine auxilio dei: aut quō ille auxiliabit non in/
uocatus: Sed ꝛ inuocantem te certe nō audiet qui inuocantē prius
pauperē non exaudisti. Neq̄ em̄ decet vt te deus hōiem nō ꝯtēnat:
qui prius hō hōiem ꝯtemsisti. Scriptum est in qua mensura mensi
fueritis remetietur vobis: ꝛ alibi beati misericordes qm̄ misericordiā
ꝯsequentur. Cū aūt te ad orōnem inuito: non ad eam inuito: que in
multiloquio est: sed que in secreto mentis recessu: in penetralibꝫ ani
mi ipo affectu loquitur deo: ꝛ in lucidissima ꝯtemplatōnis tenebra
mentē p̄ri non presentat modo: sed vnit ineffabilibꝫ quibusdā mōis
quos soli norunt experti: nec curo q̄ longa sit orō tua: sed q̄ efficax
q̄ sit ardens interrupta pocius suspitijs: q̄ perpetua quadā serie di
ctionū numeroq̄ diffusa: si tua tibi salus est cordi: si tutus a diabo/
li laqueis: a mūdi ꝓcellis: ab inimicoꝝ insidijs. Si deo grat⁹. Si fe
lix tandem esse desideras: fac nulla pretereat dies: q̄ vel semel Deū *Oratio*
tuū per orōem non adeas: ꝛ prostratus an̄ eū humili pie mētis affe
ctu illud non de summis labris: sȝ de intimis viscerib⁹ clames cū
ꝓpheta. Delicta iuuentutis mee ꝛ ignorantias meas ne memineris
sed ſm misericordiā tuam memento mei ꝓpter bonitatē tuam dn̄e.
Suggeret tibi cū spūs qui interpellat ꝓ nobis tum ipa necessitas
singulis horis quid petas a deo tuo: suggeret ꝛ sacra lectio: quā vt
omissis iam fabulis nugisq̄ poetaꝝ semper habeas in manibꝫ etiā
atq̄ etiā rogo. Nihil deo gratius: nihil tibi vtilius facere potes q̄
si non cessaueris litteras sacras nocturna versare manu versare di/
urna. Latet em̄ in illis celestis vis quedā viua ꝛ efficax que legētis
animū. Si mō illas pure humiliterq̄ tractauerit in diuinū amorē
mirabili quadā ꝑtāte transformat. Sed ep̄le iam fines excessi tra/
hente me ipa materia ꝛ mira quadā charitate: qua tecū sp̄ tū ex ea

presertim hora sum prosecutus que sanctissimi tui propositi factus sum certior. Illud postremo te admonitū velim: de quo hic etiam cum mecum eras: tecum sepe locutus sum: vt duo hec nunq̄ obliuiscaris: filium dei ꝓ te esse mortuum: et te quoq̄ etiā si diu viueris breui esse moriturum: his quasi geminis stimulis: altero q̄dem timoris: amoris altero: vrge equū tuum per breue stadiū momentance vite ad premia felicitatis eterne: quādo nullum alium finem prefinire nobis aut debemus aut possumus q̄ vt ꝑpetua vtriusq̄ hominis pace infinito bono sine fine fruamur.

Uale et deum time. fer. xv. Mcccclxxxxij.

Joan. Picus Miran. Philippo Beroaldo. S.

ACcepi abs te doctissime Beroalde et ep̄lam cum amabilem tum eruditam et ꝟsus plurimos ip̄am etiam dubio procul antiquitatem prouocantes: gratissimū id mihi munus fuit Qua re ꝑ te bono in negotio bonas horas sum ociatus et voluptari nulla in re vel iocundius poteram vel honestius Agam vero hominem oppido q̄ ingratum si tua que sunt optima remuneratis meis vellem que sunt pessima et catullianis salib9 suffeni venena permutare. Sum enim in poematis illo nihilo melior nisi hoc prestem: q̄ me suffenū esse agnosco et quid mantice in tergo sit video. Tu tamen hoc flagitas: vt scȝ de nostris ad te aliq̄d scriptionibus dedam: atq̄ ita flagitas: vt quasi postules: videarisq̄ repulsam equo animo nō laturus. Quare tibi vel cū dispendio si qua est apud te de me existimatiō satisfaciendū. Habeas igitur duas epistolas alteram ad Laurentiū medicem: alteram ad Hermolaū de genere dicendi phontum Quib9 et versiculos quosdā addidi: qui per hos dies etiam agenti alia mihi exciderunt. Tu hec ita leges: vt memineris in humanoribus his studijs me tumultuariis cura et subcisiuis esse temporibus: vt qui philosophis operā primariam et vt dicitur seriosas addiderim lucernas. Apud quos vtinā id profecerim quod tu apud rhetores et poetas. Quos inter (loquor ex animo) non video cur tibi primas: iure non vendices. Politianus tuus est tot9: amat te vt qui maxime. De me polliceri tibi nihil non potes quod ego possim. Uale.

Joannes Picus Miran. Laurentio medici. S. P. D.

LEgi Laurenti Medice rythmos tuos: quos tibi vernacule muse per etatem tenerā suggesserunt. agnoui musaꝝ et gratiarū legitimā feturam etatis tenere opus nō agnoui. Quis em̄ in tuis rithmis et numerosa versuū iunctura saltantes ad numeꝝ gratias nō persenserit? Quis in canoro dicendi genere et modulato canentes musas non audiat? Quis in lepore

nō affectato. Hilari argutia: mellitis salibus: aptis illecebris: miro
candore. Imprudenti dispositione in grauissimis sensibus ex pene/
tralibus philosophie erutis adolescentē hominem quis agnoscat?
Scio profecto meo nō esse in hoc albo: nec eū qui huc ascendā id est
ad iudiciū rex. Sed vellem dici posse extra suspitiōem adulationis
quod de illis sentio/dicerē ꝓfecto nō esse veterum scriptorꝝ quem in
hoc genere dicendi lōgo interuallo nō antecesseris. Quod ne putes
dictū ad grām/afferam tibi huiusce sensus rōnes meas Sunt apud
vos duo precipue celebrati poete florentine lingue. Franciscus pe/
trarcha: ⁊ Dantes aligerius: de quibus illud in vniuersum sim pre
fatus: esse ex eruditis: qui res in Frāncisco/verba in Dante desiderēt.
In te qui mentem habeat ⁊ aures: neutrū desideraturū: in q̄ nō sit
videre an res orōne: an verba sententijs magis illustrentur. Sed ex
pendamus velut in librilli particulatim vniuscuiusqꝫ merita. Fran/
ciscus quidem si reuiuiscat: quod attinet ad sensus quis dubitat vl/
tro herbam tibi daturum adeo tu ⁊ acutus semper: grauis: et sub/
tilis: ille vero de medio plurimum arripiens sententias colorat ver
bis ⁊ que sunt gregaria egregia facit genere dicendi in quo videa/
mus: quid tibi ille quid tu illi prestes in quibusdam dulcior appa/
ruerit. Sed mihi illius dulcedo: vt ita dixerim dulciter acida ⁊ sua/
uiter austera. Ille fusus ⁊ equabiliter deliniens. Tu maiestate: ⁊ q̄/
dam viuaci luce orōnis animos perstringens. In illo ambitiosa et
nimia in te neglecta potius q̄ꝫ affectata diligentia. Ille tener ⁊ mol
lis: tu masculus ⁊ torosus. Ille volubilis ⁊ canorus: tu pressus plenus:
firmus ⁊ modulatus. Ille forte lepidior: tu certe amplior ⁊ erectior
Ille fucatior. Sed tu neruosior. In illo est quod amputes: in te ni/
hil redundans ⁊ nihil curtum. Sed forte audaculus qui tollendū
aliquid de illo dixerim Ita est certe ita multis videtur quorum iu/
dicio confido. Nam meo nihil cum sepe sit videre peccantem illum
quod asiatici peccabant id est infarcientem verba quasi rimas exple
at adhibentemqꝫ voces plenas ⁊ concinnas: non vt exornent: sed vt
sustineant quasi tibicines carmen ne claudicet. In te omnia verba
nō minus in te necessaria q̄ꝫ in ornatu grata ita vt qui ex te demat
mutilet: qui ex illo: tondeat ⁊ repurget. Qd ⁊ si demus (qd nunq̄ꝫ
dabo) lepidiora esse que ille scripsit ⁊ cōptiora tuis: facile id fuit pre
stare hominem: cui non esset cum ipsis sensibus labor et pugna. At
tue ille acres subtiles: et (vt vno dixerim verbo) laurentine senten
tie vix dici potest: vt calamistros respuant: ⁊ istos fucos non liben/
ter admittant quas ille tractandas si habuisset quem mollem legi/
mus nitidum ⁊ iocundum legeremus: equidem spinosum: squali/
dum ⁊ ingratum: cum sit videre illum quotiens aliquid tale aggre
ditur acutum implicitum vel nodosum tam stilo cadere q̄ꝫ sensu
surgit: cum vero illam suam verborum ostentat supellectilē: sua

vnguenta cincinnos: ⁊ flores/admoneret sepe si adesset castritiꝰ qđ admonuit in graccho: ne falleremur rotundato sono. ⁊ versuū cur/su. Sed inspiceremus quidnam subesset: que feces qđ firmamentū quis fundus verbis: qđ si facias illic videas epicuri qñq; vacuum: ita aut nullū subesse sensum: aut frigidū ⁊ leuem. Qua parte q̄uis est maxima. etiā illi si nō prestes nō video omnino cur prestet ille ti/bi dicēdi gr̄a. Cum ⁊ verba apđ te esse nō possint illustriora: ⁊ collocatio illoꝝ ita sit apta: vt nec coherere melius nec fluere rotūdiꝰ nec cadere numerosius: vllo modo possint. Sed iam dantē tecū pēsicu/lemꝰ: de quo fortasse plures controuersiā sint facturi/sunt em̄ mul/ti: qui in scriptoꝝ collatione non tam expendant merita q̄ annos/numerent: iubentq; alios vt priscos legant: cū reuerentia/coetaneos ipi legere non possunt sine inuidia.

Nota

Primas certe: qđ ad stilum spe/ctat denegaturū tibi neminē puto: ita est Dantes nonnunq; horri/dus asper: ⁊ strigosus: vt multū rudis ⁊ impolitus: hoc eius etiam auratij fatent. Sed in etatem ⁊ sclm illud id qđ sit ita: culpā reijciūt omino tu ořone cultior: ⁊ non ille grandior. At sensibꝫ inquient grādior ⁊ sublimior. Queso quid mirū in phisica re illū philosophari ipsa natura ad hoc cogente: atq; vltro suppeditāte sniās. Si de deo de anima: de beatis agitur: affert que Thomas que Augustinꝰ de his scripserunt: ⁊ fuit ille in his: tractandis meditandisq; tā frequēs q̄ assiduus: tu in obeundis maximis negocijs publicis ⁊ priuatis.

Thomas Augustinꝰ

Non fuit tam preclare in Dante hoc fecisse: q̄ non fecisse turpe fue/rat. At fuit dubio ꝓcul summi ingenij opus: quod ipe prestas phisi/ca facere que sunt amatoria: ⁊ que sunt sua seueritate austerula: supinducta venere facere amabilia. Ita in tuis versibꝫ amantiū lusibꝫ phoꝝ seria sunt admixta: vt ⁊ illa hinc dignitatē: ⁊ hec illinc hylari/tatem gratiāq; lucrifecerint: vt ambo hac copula: ⁊ retinuerint qđ erat ꝓpriū: ⁊ mutuo se sibi ita participauerint: vt habeant vtraq; singulatim que prius erant sil' amboꝝ. Sz nō est hoc tā admirādum q̄ illđ qđ me maxie mouit: ita hec a te inuecta vt nō inuecta: sz de materie ipiꝰ de qua agis: eruta gremio: ⁊ ex illa ipa: vt ita dixerim te irrigante solū efflorescere videantur vt appareant natiua non ad/uenticia: necessaria nō comportata: genuina oīno nō insititia: h̄ est qđ admirari satis non possum: quo mihi videris Dantē exuperasse Nam ⁊ si ille sublimis volat materialis attollitur tu repugnāte illa ⁊ deorsum trahente tolleris in altum alis ingenij: atq; ita tolleris: vt a materia nō discedas: sed illā tecum simul attollas tantū de ipa tu quantū de dante ipa fuit bene merita. Jam videre licet qđ te in/ter Franciscumq; ⁊ dantem intersit de quibꝫ hoc addiderim Frāciscum qñq; non respondere pollicitis: habentē quod allectet in ꝑma specie: sed vlterius nō satisfaciat: dantem habere qđ in occursu qñq; offendit. Sed iuuet magis intima persuadentem. Tua non minus

habent in recessu quod detineat: q̄ȝ habeant in prima fronte qđ ca/
piat. Adde q illi suas poeses in secessib⁹ in vmbra: in summa studio
rum tranquillitate: tu tuas inter tumultus: curie strepitus fori cla/
mores: maximas curas turbulentissimas tēpestates: occupatissim⁹
cecinisti. Illis erant muse ordinariū negotiū ⁊ principale: tibi lud⁹
⁊ a curis quedam relaxatio. Illis summa defatigatio: tibi defatiga
to otium: Deniq̄ȝ eo animū remittens pertigisti quo illi oēs animi
neruos ꝯtendentes: fortasse nō pertigerunt. Sed quid dicā de mea
paraphrasi: meā em̄ cur nō appellem: vel huius que mea est appel/
lationis iure. Demū cur non meā: quā ⁊ si veneror vt tuam amo tñ
vt meam. Admiror ꝑfecto illā: ⁊ te in illa ex qua cōijcio quantū ego
aberam a vera laude tuoꝝ versuū in quib⁹: que erāt maxima queq̄ȝ
maxime illustra quib⁹ sum nocturnis oculis nō introspexerim vidi
deinde per te reuelata qui id solus ⁊ poteras ⁊ debeas: debeas tibi
⁊ nobis: ne multa ⁊ te gloria ⁊ nos voluptate fraudares. Lego (de
um testor) maxime laurenti eam: nō tam ad delectatōem q̄ȝ ad do/
ctrinam. Quot em̄ ibi ex Aristotele: auditu. scȝ phisico: ex libris de Aristotel
anima: de morib⁹: de celo: ex problematis. Quod ex Platonis ꝓtha Plato
gora ex repub. ex legibus: ex symposio: que oīa q̄ȝq̄ȝ alias apud illos
legi. lego tñ apud te vt noua. vt meliora ⁊ in nescio quā a te faciem
transformata vt tua videant̄ esse ⁊ non illoꝝ: ⁊ legens discere mihi
aliquid videar. Qđ maximo est indicio hec te sapere non tam ex cō/
mentario q̄ȝ ex teipo. Solent em̄ plurimi maiore in lr̄is ostentatōe
q̄ȝ opa cū quid scripturi sunt phōs hr̄e velut pragmaticos eis dog/
mata quedam suggerentes: que ingerant suis libellis vt videantur
philosophi. Sed facile hos deprehendas. Nam videas illa: nec re/
cte disposita nec coherētia ⁊ ab ipis nō explicata: sed implicata. Atq̄ȝ Nota
hoīes alioqui eloquentes in illis dicendis apparent infantissimi.
At te quis nō videat ea non tenere precario: sed vt in que ius habe/
as ⁊ ptātem ꝓ arbitrio versare agere ⁊ tractare. hec tu (prob felix in
genium) in estu reip. in actuosa vita es assequutus q̄ nos phōrum
non discipuli sed inquilini in vmbratili vita: ⁊ sellularia sequimur
potius q̄ȝ ꝯsequamur. Sed quid dicā de paraphraseos tue suauissi
mo stilo is mihi videtur penitus qui cesaris in Romana lingua est
em̄ orō nō māufacta: nō bracteata: nō torta: sȝ suo ingēio erecta cādi Cesar
da ⁊ quadrata: nec temere excurrens sed pedē seruans: nec luxuriās
nec ieiuna: nec lasciuiēs: nec ingrata: dulcit̄ grauis: grauit̄ amabilis: vba
electa ⁊ non captata illustria non fucata: necessaria nō q̄sita: nō expli/
cantia rem: sed ipis oculis subijcientia: pretereo qua tue persone sp
memineris q̄ȝ sint vbiq̄ȝ tue illius prudentie insparsa passim semina
atq̄ȝ vestigia hec ego ⁊ cū multis: ⁊ alius quisq̄ȝ longe potiora. Sȝ
duo precipua preter hec vidi: que videant forte nō multi q̄ȝq̄m ocu/
latiores: primū est illud. vt illa suas diuitias dissimulet: vt inuidiā

fugiat: flores in sinu habeat: nõ ostentet: non exurgat in plantas: sed
subsidat ingenua vt minor appareat. alterũ quid sit non video: neq;
enĩ tam solers: sed video esse nescio quid vt dicã signatissime lauren
tianum. Qd si quis videat Laurentij dotes Ingeniũ. Prestantiã
Laurentiũ totũ videat graphice effigiatũ. Sed hec nimis fortasse
multa que dixi esset inuitus ipa me transuersum: vt dicunt trahẽte
in verba animi snia. Illud nõ preteribo inhortari te quãto possum
operario: vt aliqd qñq; a moderanda rep. otiolũ suffuratus absol-
uende paraphrasi impertiaris: tibi quidẽ & lingue patrie ad honorẽ
ciuib; tuis & nob oib; future ad vsũ & voluptatẽ Florẽtie idib; julijs
14 84. Johes Pi. Miran. Hermolao Barbaro suo. S.

Ego quidem mi Hermolae nec possum aut tacere que de te
sentio aut nõ sentire ea que de illo debeant: in quo oia velu-
ti singula sũma repiant. Sz vtinã cẽt is mee mentis capt⁹ vt
p meritis tuis ad te sentirẽ: vtinã ea dicendi vis: vt exprimere
aliquando possem qd semper sentio. Scio que de te ↄcepi infinitũ
subsidere infra fastigia doctrine tue. Scias & tu quecũq; loquimur
longe esse minora ijs que ↄcipimus tam deesse scias animo vba: q̃
reb; animus deest: & tñ ita me audere credis vt sperem posse imita-
ri tua quoꝝ nec magnitudinẽ estiare possum. Admirari te possunt
oẽs imitari tam pauci pñt q̃ nemo reprehendere. Et vtinã ea mihi
felicitas vt que scribã Hermolaũ meum aliq̃ ex parte imaginentur
Ipe enĩ vt taceam cetera stilus tuus: cui tu adeo paꝝ faues mirum
quantũ me afficit quantũ me delectat. Ita est doctus grauis: cõpo-
situs. erudstus: excusus: Ingeniosus In quo nihil expositum: nihil
sit triuiale: seu verba seu sententias spectes. Legim⁹ sepe ego & no-
ster politianus quascũq; habem⁹ tuas aut ad alios aut ad nos epi-
stolas. Ita sem per priorib; certant sequentia, & noue fertiliter inter
legendum efflorescunt gratie: vt perpetua quadam acclamatione in
terspirandi locum non habeamus. Sed miꝝ dictu q̃ psuadeas: et
legentis animum quocumq; velis: impellas. Expertus sum ego:
cũ sp alias tum hac proxima tua ad me epistola: In qua dũ barba-
ros hos phos insectaris: quos dicis haberi vulgo sordidos: rudes
incultos quos nec vixisse viuentes nedum extincti viuant. Et si nũc
viuant viuere in penam & cõtumeliam. Ita porro sum commotus
ita me puduit piguitq; studioꝝ meorum Jam enĩ sexennium apud
illos versor. vt non minus me fecisse velim q̃ in tam nihili faciẽda
re tam laboriose contendisse: perdiderim ego inq̃ apud Thomam:
Joannem scotum: apud Albertum: apud Auerroẽ meliores annos
Thomas tantas vigilias: quibus potuerim in bonis litteris fortasse nõ nihil
Jo. scotus esse. Cogitabam mecum vt me consolarer si qui ex illis nunc reuiui
Albertus scunt: habituri ne quicq; sint quo suam causam argumento si alio,
Auerrois quin homines ratione aliqua tueãtur. demũ succurrit ex ipis que-

piam pau'o facundiorem suam barbariam q̄ꝫ poterit minime bar/
bare: hunc in modum fortasse defensurū. Viximus celebres o Her
molae ꝛ post hac viuemus: nō in scholis grāmaticorum ꝛ pedago
gijs: Sed in philosophorū coronis: in conuentibꝰ sapientū vbi non
de matre andromaches non de niobes filijs: atqꝫ id genus leuibus
nugis: Sed de humanarū diuinarumqꝫ rerū rationibus agitur ꝛ
disputat̄. In quibꝰ meditandis inquirendis ꝛ enodādis ita subtiles
acuti: acresqꝫ fuimus: vt anxij quandoqꝫ nimiū ꝛ morosi fuisse for/
te videamur: si modo esse morosus quisq̄ꝫ aut curiosus nimio plus
in indagāda veritate potest: atqꝫ in his quidem si quis nos arguat
hebetudinis ꝛ tarditatis: age amabo quicūqꝫ is est pedem conferat
experietur habuisse barbaros non in lingua: Sed in pectore Mer/
curium: nō defuisse illis sapientiam. si defuit eloquētia: quam cum
sapientia non coniunxisse: tm̄ fortasse abest a culpa vt coniunxisse sit
nephas. Quis em̄ cincinos. Quis fucum in proba virgine nō dā/
net ꝛ detestetur. Tanta est inter oratoris munus ꝛ philosophi pug
nantia vt pugnare magis inuicem non possint. Nā quod aliud rhe
toris officium q̄ꝫ mentiri decipere: circūuenire candida in nigrum
vertere: in nigra candidū: posse quecūqꝫ vultis tollere: abijcere am/
plificare: extenuare dicēdo demū res ipsas magicis quasi: qd̄ vos ia
ctatis viribꝰ eloquētie in quā libuerit faciem habitūqꝫ transforma/
re: vt nō qualia sunt suapte ingenio: sed qualia volueritis: non fiāt
quidem: sed cum non sint esse tn̄ audientibꝰ appareant hoc totū: est
nequicq̄ꝫ aliud q̄ꝫ meꝝ mendacium: mera impostura: merū presti/
gium. Cū a natura rei semper vel augendo excedat: vel minuendo
deficiat. ꝛ fallacem verboꝝ concentum: veluti laruas ꝛ simulachra
pretendens auditoꝝ mentes blandiendo ludificet. Erit ne huic cū
pho affinitas: cuius studiū om̄e in ꝯgnoscēda ꝛ demōstrāda ceteris
veritate versat̄. Adde ꝙ nobis nulla erit fides lautitias vocū ꝛ vene
res affectantibꝰ q̄si rebꝰ paꝝ fidentes: nec vero nixi: trahere in snīam
his lenocinijs hōies q̄ramus. Est ob hanc cām legere res sacras ru
stice potius q̄ꝫ elegāter scriptas: ꝙ nihil sit magis dedecens ꝛ noxiū
in oī materia in q̄ de vero ꝯgnoscēdo agit̄ q̄ vniuersū istd̄ dicēdi ge/
nus elaboratū. Hoc forēsiū est questionū nō naturaliū atqꝫ celestiū
Nō est eoꝝ q̄ in academia: sed q̄ in repub. illa versant̄: in q̄ que fiūt
queqꝫ dicunt̄ populari trutina examinant̄ apd̄ quā flores fructibꝰ
longe prepōderāt. Nō nescis illd̄: nō oīa oībꝰ pari filio ꝯueniūt. Est
elegās res (fatemur hoc) facūdia plena illecebre ꝛ voluptat̄. Sꝫ
in pho nec decora nec grata. Quis mallē incessum: argutas manus
ludibundos oculos in histrione ꝛ saltatore non ꝓbet: in ciue in phi
losopho quis non improbet arguat abominet̄. Si puellam videre
mus moribꝰ lepidam atqꝫ dicaculam laudabimus exosculabimur:
hec in matrona dānabimus ꝛ ꝯseq̄mur: nō ergo nos: sꝫ illi inepti q̄

ad pedes veste agant bachanalia. Qui grauitatem phisicaꝝ reꝝ ꝛ ca
Sinesius — stitatem lu.icris veluti ꝛ calamistris dehonestent: ꝓfecto qḋ Sine
sius de adolescente: de oꝛone dici cōmode pōt: comatā oꝛōem semꝑ
cinedem. Quare nos nostrā malumus capillis hirtam globosam
inexpeditam q̄ȝ cū impuritatis vel nota: vel suspitōe belle comatā.
Et vt nihil sint reliqua hoc est verissimū nihil esse diuersum magis
ab instituto philosophi quacūqȝ in re: q̄ȝ ꝙ luxum aut fastū aliqua
ex parte sapit. Sicionios calceos habiles aptosqȝ ad pedem dicebat
socrates. Sed socrati nō conuenire. Omnino nō eadē ratio ciuilis
habitus ꝛ philosophici sic vti neqȝ mense neqȝ sermonis. Utiꝫ his
phs dumtaxat ad necessitatē vtiꝫ ciuilis hō etiam ad grām. Quam
Pythagoras. — ꝛ hic si neglexerit nō ciuilis: ꝛ ille si affectauerit: nō erit phs. Si pos-
set pythagoras viuere sine cibo: holeribus ꝛ iā parceret. Si sua sen-
sa aspectu: aut demū minoꝛe q̄ȝ sermonis opera explicare: omnino
non loqueretur: tm̄ abest: vt linguā poliat ꝛ exoꝛnet. quod vel ob id
cauendum nobis ne illectus cute medicata lectoꝛ demoꝛetur ad eā
ad medullam ꝛ sanguinē nō parua dat: quē subesse sepe cerusato oꝛi
infectū vidimus. Uidim⁹ inq̄ȝ in hisce omnibꝫ quibꝫ ꝓpterea in vsu
Musoni⁹ — venit: cū nihil sit intus nō inane ꝛ vanū: detinere lectoꝛē in ꝑma fa-
cie modulatu vario: atqȝ cōcentu. Qḋ si fecerit phs: clamabit Mu
sonius nō phm loqui: sed tibicinē canere. Nō ergo nobis vitio deꝫ
id nō fecisse: qḋ fecisse vitiū erat. Querimus nos qḋ nam scribam⁹:
nō querimus quō: immo quō querimus: vt scȝ sine pōpa ꝛ floꝛe vl-
lo oꝛōis. Quā nolum⁹ vt delectabilis: venusta ꝛ faceta sit. Sed vt
vtilis: grauis: ꝛ reuerenda: vt maiestatē poti⁹ ex hoꝛroꝛe: q̄ȝ gratiā
ex mollitudine consequaꝫ. Nō expectamus theatri: plausum ꝙ au-
res cemulserit equabilis clausula vel numerosa: ꝙ hoc sit falsum: il
lud sit lepidū. Sed expectamus paucoꝝ pocius pre admiratōe silē-
tium introspicientiū penitus aliqḋ: aut de nature aditis erutū autē
de celestiū de celi aula ad hoīes aduectū: tum vel aliquid ita argutū
vt defendendi: ita defensum vt arguendi nō sit locus. Admirentur
preterea nos sagaces in inq̄rendo. Circūspectos in exploꝛādo: subti-
les in contēplando: in iudicando graues: implicitos inuinciēdo fa-
ciles in enodando. Admirenꝫ in nobis breuitatē stili fetam rerum
multarū atqȝ magnaꝝ: sub expositis verbis remotissimas snīas ple-
nas solutionū plenas questionū. Quā apti sumus q̄ȝ bene instru-
cti: ambiguitates tollere: scrupos diluere: inuoluta euoluere: flexis
nimis syllogismis ꝛ infoꝛmare falsa: ꝛ vera ꝯfirmare his titulis O
Hermolae vindicauimus hucusqȝ ꝛ vindicaturus post hac ad ob-
liuione memoꝛiā nostram nō dubitamus: ꝙ si vulgo vt dicis: habe
mur soꝛdidi: rudes inculti: hoc nobis ad gloꝛiā est non ad contume-
liam: vulgo nō scꝑsimus: sed tibi: ꝛ tui similibꝫ. Nec aliter q̄ȝ prisci
suis enigmatis ꝛ fabularum inuolucris arcebant idiotas homīes

a misterijs: & nos ꝯsueuimus absterrere illos a nr̃is dapib⁹ quas nõ polluere nõ possent: amariori paulũ cortice verboꝝ. Solẽt & q̃ thesauros occultare volunt: si nõ datur sepõere: quisquilijs integere vel ruderib⁹ vt pretereuntes nõ deprehẽdãt nisi q̃s ipi dignos eo munere iudicauerint. Sic phoꝝ studia celare res suas ppl̃m: a q̃ cum nõ ꝓbari modo: sed nec intelligi illos deceat. nõ põt nõ dedecere hõc aliqd q̃ ipi scribunt theatrale. plausibile. populare. Qd demũ multitudinis iudicio accõmodare se videat. Sed vis effingam idea sermonis nr̃i. Ea est ipsissima q̃ silenoꝝ nr̃i alcibiadis. Erant eñ horũ simulachra hispido ore tetro & aspernabili. Sed intus plena gẽmarum. suppellectilis rare & preciose. Ita extrinsecus si aspexeris: ferã videas: si introspexeris: numen agnoscas. At inquies nõ ferunt aure: nunc asperã nunc hiulcam: sꝑ inconsonã texturã. Non ferũt barbara nõia ipo etiam pene timende sono. O delicate cũ accedis choraulas & citharedos pone te in auribus. Cũ vero phos audis a sensib⁹ redeas ad te ipm in animi penetralia mentisq3 secessus. Assume illas thianei aures: qb⁹ cum omnino non erat in corpe non terrestrem Marsiã: sed apollinem celestẽ diuiã cithara vniuersi melos ineffabilibus temperantem modis exaudiebat: his aurib⁹ phorum verba si delibaueris: mella tibi ad nestoris inuidiam esse videbunt. Sed hec sinamus nimio plus assurgentia: profecto fastidire in pho subtilissime disputante minus concinnam eloquutionem non tam delicati stomachi est q̃ insolentis. Neq3 est aliter: ac si quem in socrate de moribus docente offendat. aut laxus calceus aut toga diffidens & sectum praue stomachet ob vnguem. Non desiderat Tullius eloquentiã in pho: Sed vt rebus & doctrina satisfaciat: sciebat tam prudens: q̃ eruditus homo nostrũ esse componere mentẽ potius q̃ dictionem. Curare ne quid aberret ratio: nõ oratio. Attinere ad nos   non attinere   laudabile in nobis habere musas in animo & non in labris: nequid in illo vel per iram sonet asperius: vel per libidinẽ eneruatius: deniq3 ne qua sit discors a genuina ipa: qua temperatus est modulabiliter harmonia: Quam Plato cum intelligeret theatrali ista & poetarum sepe corrũpi a re. p. sua poetas oẽs eliminauit: gubernandã aũt philosophis reliquit. Mox certe si per lasciuiam differendi poetas fuerint imitati exilio condemnãdis: At instabit Lucretius & si non egeãt ꝑ se philosophie cõmentatões amenitate dicendi per eius tamen adhibitõem dissimulandam esse iparum reꝝ austeritatẽ: Sicut absinthia per se pellũt morbos: melle tñ illiniunt: vt pueroꝝ etas improuida ludificet: hoc forte tibi faciendũ erat o lucreti. Si pueris scribebas tua. Si vulgo faciendũ vtiq3 tibi qui nõ absinthia mõ sed mera tetrissima toxica ꝓpinates. Sz longe alia nobis habẽda ratio: q̃ vulgus vt ante diximus nõ allectare querimus sed absterrere. Nec tetra

Tullius
Plato
Lucretius.

Lactātius. absinthia. Sed nectar ꝓpinamus: sed contendet Lactantius satis
constare in auditorū aīos vel seniorꝝ influere potenti⁹ veritatem
ꝛ vi sua instructā; ꝛ luce orōis ornatā. Si fuisses o firmiane tam fre
quens in sacris lr̄is ꝙ̄ in fictis litib⁹ fuisti: ꝛ hoc nō dixisses: ꝛ nostra
nō minus bn̄ fortasse ꝯfirmasses: q̄ destruxeras aliena dic queso q̄d
queso quid mouet fortius ꝛ persuadet ꝙ̄ sacrarum lectio litterarū
Non mouent non persuadent. Sed cogunt agitant: vim inferunt
legis rudia verba ꝛ agrestia: sed viua: sed animata: flammea acule
ata: ad imum spiritum penetrātia: hōiem totū ptāte mirabili trans
formantia periclis orōnib⁹ elaboratis ꝛ luculētis nihil se cōmoueri
inq̄t Alciabides: Sꝫ socratis ɏbis nudis ꝛ simplicib⁹. Addit etiā si
Pericles sint inepta: rapi in furorē extra se poni ꝛ velit nolit faciendū ei qđ il
Alcibiodes le p̄cepat. Sꝫ q̄d perdo ɏba in re cōcessa: si nō desipit auditor: a fuca
Socrates. to sermone q̄d sperat aliud ꝙ̄ insidias: Trib⁹ maxime ꝑsuadet: vita
dicentis: veritate rei: sobrietate orōnis: hec sunt lactanti q̄ pbo fidē
Trib⁹ maxi ꝯciliabunt si bonus fuerit si veridicus: si id gen⁹ dicendi appetens:
me ꝑsuade qđ nō ex amenis musarꝝ syluis sed ex horrendo fluxerit antro: in quo
ri. dixit heraclitus latitare veritatē. At dicet quispiam. Age amice exa
minemus hec deposita contentione. Reuerendū quiddā atqꝫ diui
Heraclit⁹ num p se est sapiā: nec erotico q̄ꝙ̄ eget ornatu: Sꝫ q̄ inuidia ꝛ hūc
accedere. Quis negat q̄ p se decent si adornent̄ fieri decētiora: ꝛ ego
amice hoc inplerisqꝫ nego: a deo multa sunt quorꝝ splendorē si q̄d
adiunxeris elimines ꝛ nō illustres: ita sunt scꝫ in sua natura optimo
statu vt demutari ab illo nisi in peius nō possint. Marmores do
mus picturā non recipit. Si opus albarium sup induxeris demas
de dignitate de pulchritudine. Nō aliter ꝛ sapiā ꝛ q̄ tractant̄ a phi
losophis tectorio nō clarescunt sed obfuscantur. Quid plura? Non
ne vulgatum bonas formas cerussa deuenustari: in vniuersum q̄c
quid pulchri sup imponas: celat qđ inuenit: qđ affert secū illud ostē
tat. Quare si quod prius fuerat aduenticio p̄stat. Jacturā fecerit il
lud quicquid est nō lucrum ob eam causam nudam se prebet phia:
vndiqꝫ conspicuam: tota sub oculos: sub iudiciū venire gestit. Scit
se habere vnde tota vndiqꝫ placeat. Quantū de ea veles: tātum de
forma veles tantū de laude minuas sinceram ꝛ impermixtam se ha
beri vult quicquid admisceas infeceris: adulteraueris aliam fecer͛.
Stat puncto insectili ꝛ indiuiduo. Quapropter nec ludēdum tro
pis: nec verbis aut nimijs luxuriandū aut translatis lasciuiendum:
aut facticijs audendū in te tam seria tanti discriminis in q̄ demere
addere: demutare aliquid sit flagitium. At inquies age damus hoc
vobis vt non sit vestrū ornate loqui. Sed vestrum est certe: qđ nec
prestatis: vt latine saltem: vt si non floridis: suis tamē verbis res ex
plicetis. Non exigo a vobis orationē comptam: sed nolo sordidam
nolo vnguentatam: sed nec hircosam. Nō sit electa: sed nec neglecta

Nõ querimus vt delectet: Sed querimur ꝙ offendat: Bene habet
iam scilicet ad nos deficis. Sed amabo in cognoscam⁹ quid isthec
sit latinitas: quã solam dicitis debere philosophos et non ꝑsoluere
Si dicendo incurrat exẽpli causa a sole hõiem produci: causari ho/
minem nostrates dicẽt. Clamabis actutum hoc nõ est latinum huc
vsq; vere non est romane dictũ: hoc vero verius: igit̃ non recte: pec
cat argumẽtum: dicet Arabs eandẽ rem: dicet egyptius non dicent
latine: sed tamẽ recte: Aut eñ nomina rerũ arbitrio constant: aut na
tura. Si fortuito positu: vt scilicet cõmunione hominũ in eandem
sniam cõueniẽte: quo sanxerint vnumquodq; nomine appellari: ita
apud eos recte appelletur Quid prohibet hosce philosophos quos
nuncupatis barbaros: conspirasse in vnã dicendi normã: apud eos
nõ secus sanctã: ac habeantur apud vos Romana: illã cur rectam
nõ appelletis: appelletis vestram: nulla est ratio. Si hec impositio
nominũ tota est arbitraria. Q, si dignari illã Romani nõis appel/
latione nõ vultis: Gallicam vocetis: Britãnicam Hispanam: vel
quod vulgares dicere solent Parisiẽsem. Cum ad vos loquentur:
cõtinget eos pleraq; rideri: pleraq; nõ intelligi: idem accidet vobis
apud eos loquentibus.
id est anacharsis apud Athenienses soloecismum
facit Athenienses apud scythas ꝙ si nominũ rectitudo pendet ex na
tura rerum debemus ne rhetores an philosophos: qui rerum om/
nium naturã soli perspectam habent ⁊ exploratam de hac rectitudi
ne consulere? Forte que aures respuunt: vtpote aspersula: acceptat
ratio: vtpote rebus ꝯgnatiora. Sz quid oportuit nouare eos ling/
uam: ⁊ si nati erant inter latinos nõ latine loqui. Non poterãt illi o
Hermolae dum legebant in celo fato: si leges ⁊ ordinẽ vniuersi: le/
gebant in elementis nascendi vices ⁊ obeundi: simpliciũ vires mix/
torum tẽperaturas: non poterant in eodem tẽpore in Cicerone in
Plinio: in Apuleio romãe lingue ꝓprietates leges obseruãtias an/
notare. Querebant quid abhorrens: Quid receptũ in natura: qd
a Romanis interea: nõ curabant verum enimuero iam te loco me
liore statuo: do tibi eloquentiã ⁊ sapiẽtiam mutuo nexu inuicẽ con
spirasse. Abiunxerunt philosophi sapiẽtiam ab eloquentia: abiunxe
runt historici. rhetores. poeta. quod deflet philostratus eloquenti/
am a sapiẽtia: hos tu victuros celebri fama minime dubitas: illos Philostra/
nõ nisi in penam ⁊ contumeliam. vide quid agas: In disertam ma/ tus.
uult Cicero prudẽtiam q̃ȝ stultam loquacitatẽ. Non querimus in Cicero
pecunia. qua moneta ꝑcussa sit sz qua materia constet. Nec est qui
purum aurũ non malit habere sub nota teutonum q̃ȝ sub romano
symbolo factitiũ. Peccãt q̃ dissidiũ cordis ⁊ lingue faciũt: sz q̃ excor/
des toti sũt lingua: nõ ne sũt mera: vt Cato ait. mortuaria glosaria Catho
viuere sine ligua possum⁹ forte nõ ꝯmode. sz sine corde nullo modo

possumus. Non est humanus qui sit insolens politioris litteratu-
re: Nõ est hõ qui sit expers philosophie. Prodesse põt infantissima
sapia: insipiẽs eloquentia: vti gladius in furentis manu: non obesse
maxime nõ põt. Ergo inquies ⁊ statue nõ a figura: sed a materia cõ-
mandant: ⁊ si cherilus eadẽ que Homerus: ⁊ de eisdem ac Vergi-
Cherilus lius cecinissent futurꝝ erat: vt eque illi atqꝫ isti inter poetas reciperẽ-
Homerus tur. Non ne vides disparilitatẽ similitudinis. Illud ⁊ nos asseuera-
Meuius mus a specie rem estimari non ex subiecto. Est em̃ a specie res id qđ
Vergilius. est: Sed alia specie quispiam inter phõs: alia inter poetas recipien-
dus. Scribat Lucretius de natura: de deo: de prouidentia: scribat
de eisdem ex nostris quispiam. Scribat Iohẽs Scotus et quidem
Lucretius. carmine: vt sit ineptior: dicet Lucretius rerꝝ principia atomos ⁊ va-
Scotus cuum: deũ corporeũ: rerꝝ nostrarꝝ insciũ temere oĩa fortuito occur-
su corpusculorꝝ ferri. Sed hec latine dicet ⁊ eleganter. Dicet Joan-
nes que natura constant: sua materia specieqꝫ cõstitui: esse deum se-
paratam mentem: cognoscentẽ omnia: oĩbꝫ cõsulentẽ. Nec ꝓpterea
ꝙ vniuersa etiam infima videat ac moderetur e sua pace minimum
dimoueri. Sed quod dici solet. At dicet insulse: ru-
diter: non latinis verbis. Queso quis in dubium reuocet vter poe-
ta melior: vter phs. Extra oẽm est controuersiã tam rectius Scotũ
philosophari: ꝙ̃ ille loquitur ornatius. Sed vide quid differant:
huic os insipidum illi mens desipiens: hĩ grãmaticorꝝ ne poetarum
dicã decreta nescit: ille dei atqꝫ nature: hic infantissimꝰ dicẽdo: sen-
tit ea: q̃ laudari dicẽdo: satis nõ pñt: ille fando eloquẽtissimꝰ eloqui-
tur nefanda. Hec illi fortasse afferent Hermolae charissime in de-
fensionẽ sue barbarie aut q̃ sunt subtilitate multo fortasse meliora.
Quorꝝ sñie nec ego plane accedo nec ingenuo cuiqꝫ ⁊ libali acceden-
dũ puto: sed exercui me libenter in hac materia tanqꝫ infami: vt qui
quartanã laudãt: cũ vt ingeniũ periclitarer. tum hoc ꝯsilio vt veluti
glauco illi apđ Platonẽ iniusticiã laudat nõ ex iudicio: sed vt ad lau-
des iusticie Socratẽ extimulet: ita ego vt eloquẽtie cãm a te agi au-
diam in eã licentius repugnãte paulisꝑ sensu atqꝫ natura inuectus
sum: quã si vel negligendã vel posthabendã barbaris existimarem:
nõ ab illis ad eã qđ nuꝑ feci: ad grecas lr̃as: ad tuũ nunqꝫ satꝰ lauda-
tum themistiũ: pene totus defecissem: qꝫuis dicam libere qđ sentio
mouẽt mihi stomachũ grãmatiste quidã: q̃ cũ duas tenuerint voca-
bulorꝝ origines ita se ostẽtant: ita vẽditant: ita circũferunt iactabun-
di: vt pre se ipsis ꝓ nihilo habẽdos phõs arbitrent. Nolumus inqui-
unt hasce nostras philosophias ⁊ q̃d mirꝝ: nec phalernũ canes Sed
nos hac fini eplam claudamꝰ. Si decus aliqđ nomẽqꝫ sibi ꝓmerue-
runt barbari illi sola rerꝝ ꝯgnitõe: nõ esse facile dictu: quẽ locum: q̃d
laudũ tu tibi vẽdices q̃ sis inter phõs eloquẽtissimꝰ inter eloquen-
tes: vt dicã grece Florẽtie. iij. nonas Junias. Mcccclxxxv.

Johan. Pi. miran.

Reuerendo in xpo patri fratri Baptiste Mātuano ordinis Carmelitarum poete philosopho et theologo insigni rc. Filius Joannes Miran.

Salue pater dilectissime de Appollonio thianeo nihil sentio magis q̄ȝ quod tu sentis super qua re scribā ad te plura: cū erit ocium ⁊ que tibi erunt fortasse nō ingrata de diuersitate translationis nostre a lr̄a hebraica in tertio capite libri geneseos vbi de eua agitur ⁊ serpente: sic equidē censeo: est in hebreo. Quēadmodū scribis ipm̄ conteret caput tuū referturq̄ȝ ad semen: eue de quo dixerat inimicitias ponā inter semen tuū ⁊ semē illius lxx. vero ⁊ Hieronimus transtulerunt ipsa conteret caput tuū vtrobiq̄ȝ aūt idem sensus. Nam q̄d dr̄ ipse cōteret nō tam ipam: eue personam q̄ȝ eue posteritatē respicit. Cū id dicat factura: q̄d in semine suo factura est. Sed cur maluerint ipa vertere q̄ȝ ipm̄: hoc fuisse arbitror in causa vt significarēt cū ex eua nō femine solū sed mares essen ppagandi q̄d de semine dicebat ad femineum solū semen referēdum: hec sunt q̄ sup hac re in presentia in mentē veniūt. Concordiā Platonis ⁊ Arestotelis assidue melior do illi quotidie iustū matutinum postmeridianas horas: amicis: valitudini: interdum poetis ⁊ oratōribꝰ: ⁊ si qua sunt studia opere leuioris. noctē sibi cū somno sacre lr̄e partiunt: tu fac queso ne tua diutius desiderē. Saluta Beroaldum Politianus tuꝰ est totꝰ vale ⁊ deum ora p̄ me Floren. die vicesima Martij. Mcccclxxxx.

Joannes Picus Miran. Aldo manutio. S.

Mitto homerum: quē desiderabas: serius tñ q̄ȝ ⁊ tu voluisti ⁊ ego debebam Ita mi Alde distringor occupatōe vt neq̄ȝ interspirandi sit locus: Addixi me (q̄d et tu nosti) iādudū litteris in famulatum: Ille p̄ suo imperio. Ita seuere legēdi dictādi exigunt pensum vt vix valitudinē redimam. Tu quod te scribis factuꝝ: accinge ad philosophiā: sed hac lege vt memineris nullam esse philosophiā: que mysterioꝝ veritate nos auocet: philosophia veritatē querit. Theologia inuenit: Religio possidet Vale Florē. die vndecimo Februa. Mcccc. nonagesimo anno grē.

Joannes Picus Miran. Hermolao Barbaro patriarche Aquil. S.

Audio te patriarcham aquilegiēsem electū Gratulor illis hominibꝰ pastorē optimū: toti ecclesie militē strenuissimū tibi tue virtutis illustrande amplificandeq̄ȝ occasionē datam: tria fere viuendi genera: Ciuile; contemplatiuū: religiosum: in illo prudentiā: in secundo doctrinā: in tertio q̄si fastigio totius vite preter duo illa etiā sanctitatē exigimus te ante hac ⁊ tua ciuitas in repub. gerenda magnisq̄ȝ coꝝ tractandis rebus

diligentissimũ prudentissimũq; sunt experti: ⁊ studiosi oẽs q̃ patronum ac vindicem bonarum artiũ amant ⁊ admirantur: qđ erat reliquum hoc te factũ vt ꝓculdubio scimus: ita serio gaudem⁹ vt scз non minus tibi in posterum ecclesia debeat q̃ ⁊ tua ciuitas ⁊ littere hactenus debuerunt.

Johes Pi. Miran. hermolao suo. S.

q

Uid esse hoc dicam mi hermolae ꝙ me q̃tidie nouis oneras officijs. quasi tu mihi aliqđ debeas: cui ego iampridẽ omnia debeo. Uenit superiorib⁹ dieb⁹ huc Antonius frater in patriam se recipiens. Rogo quid Hermolaus agit: hoc inq̃t ille agit: Te amat: laudat: in celum fert: apud me: apud alios: apđ ipm potificem: atq; hoc ita assidue ita valide agit quasi nihil habeat preterea qđ agat. Scribunt item ad me aliquando q̃s istic habeo amici vnus precipue Cosmus pactius vir vt semel laudes eius cõplectar dignus quẽ tu vnice ames. Is vero quotiens scribit: totiẽs de tuis in me officijs scribit: de amore de mira quadam animi ꝓpẽsiõe vt sentias vt loquaris de me semper honorificentissime: o inauditã hanc tuã humanitatem qui nunq̃ satis tibi esse in homines ditõis putas ⁊ si talis erga me es quo me facies magis tuũ magisq; obliges actũ vt dicũt: agis. Aut plus debere: aut amare magis nõ possum. Sed ita homo es: alios oẽs prudẽtia morib⁹ doctrina: humanitate etiam te ipsum vincis. Uale ⁊ me iam queso lauda modice dum tamẽ ames immodice. Salutat te Politianus in te amãdo ⁊ laudando sp̃ verus semper immodicus. Florentie die vltima Julij. 1490.

Jo. Picus Miran. Hieronimo donato. S.

Nisi angel⁹ noster ad te scriberet: ego plura ad te scripsissem sed nolo picas meas illius musis obstrepere: ⁊ voluptatem tuam importunus ego interturbare. Qđ si beneficium intulit: qui abstinuit iniuria quã inferre potuit: hanc litterarũ breuitatem nõ potes mihi ꝓ beneficio non imputare: quod eris pulcherrime remuneraturus si ꝓ breuissimis lõgissimas mihi ip̃e reddideris. Nihil eñ nobis tuis lr̃is gratius quib⁹ queso ne me defraudes alioq̃n si silueris: par pari reponam. Namque ego tunc maxime non silebo: sic enim te perbelle retaliauerim. Uale ⁊ Hermolaum nostrum delitias romane lingue meo nomine plurimum salutato.

Joannes Picus Miran. Jo. Francisco Pico nepoti. S.

q

Uod hactenus tuis litteris nõ responderim hoc fuit in causa: inciderunt in manus meas libri quidam hebraici in quibus iam perpetuam hebdomadam assiduus fui dies ⁊ noctes: ita vt pene me exoculauerint. Est eñ hinc ad. xx. dies discessurus: qui huc libros attulit siculus quidam hebreus quare dum me ab illis extricauerim ne litteram quidem a me expectes: neq; enim possum momentum ab illis discedere ne forte illi discedant prius

q̄ ego eos omnes excusserim. Cum ab hac cura liber fuero obruā/ te litteris q̄ q̄ scis animū me habere occupatissimū. Si quid autē tu vnq̄ mea causa es facturus: da operam qua ratiōe potes ne me/ um istuc aduentum Barri princeps desideret: studia eñ omnia in/ terturbarem mea quibus nosti tu q̄ sim deditus q̄ q̄ nil preter ea curem: haud satis aūt mihi constat: vtrum mihi molestius illi an mihi displicere. Uale & deum time & te quottidie cogita esse moriturum. Ferrarie. xxx. Maij. 1492.

Joannes Picus Miran. Marsilio ficino. S.

q Ui ab amicis quod cupiunt pluribus contendunt iniuriā faciunt amicicie quasi ipsa non possit quod potest illecebra orationis. Quare agam tecum simpliciter: vt ea exigit que mihi tecum iam pridem intercedit beniuolentia: est hoc tēpore ad mea studia plurimū necessarius Jamblicus Platonicus: hunc si ad me miseris: perpetuo me tibi officio deuinxeris erit hic ad dies viginti aut summum ad mensem: illico per tabellarium remittetur. Tu interim & bibliotheca mea & rebus oībꝫ vtere atq̄ tuis. Uale.

Joannes Picus Miran. Angelo politiano. S.

n Ec vrbanius vnq̄ nec Hilarius acceptos se amores mei predicant q̄ his proximis diebus apud te. et q amice qui/ dem confossi sunt cum sibi gratulantur maxime: tū tibi plu rimū debent. Quis eñ nolit ab isto ense mori. Dolent tñ indulgen tius id factum esse q̄ oportebat: atq̄ in eo sunt vt dubitent amore ipso in amores te cecutientem factum meos. Ac ita demum dubi/ tant: vt iudicio tuo alioquin grauissimo in sua causa haud satis con fidant. Confidunt tamen & iam se se vinculis asserunt: domi esse ne/ sciunt: libertatem & publicum secure postulant. Sed quid de epite/ cti tui festiuitate dicam: O rem iocosam & risu dignam catoniano: vir erat in limine cum pandens sinus en inqui obelos: en sagittas: si nescitis: grece. En me si ex vestris quisq̄ audax fuerit paratum re ferire. Quis cachinnis temperasset cum stoicus homo tam lepide iocaretur abstinuimus profecto telis: & q interminatus erat repo/ siturum se se iniuriam: & q ita cutis occalluerat: vt tam leues ictus non admitteret. Qua igitur veneratione debuimus: senem excepi/ mus. Qui vt demum apud nos consedit philosophari cepit de me/ ribus. Et id quidem latine non tam ob id q apō latinos erat. (Nā & erant in eo concessu: qui greca nouerant) q̄ q latine ipse benefi/ cio tuo luculentius saperet: Sed nec operam perdidit: quandoqui/ dem non prius loqui desijt quā nos ex peripateticis stoicos fecerit & appathiam illā oēs approbauerimus: vt iā videre sit pauloante de licatos hōies iā fctōs oīm tolerātissimos q̄ lacessiri quidē possum' ab alijs ledi a nob tantū: q̄ fato reluctemur nunq̄: & q̄ nr̄a nō sūt sic

fieri demū: velimus vt deus vult: ⁊ eos nec culpemus vnq̄ nec ex/
cusemus: nihil doleamus: nihil expostulemus seruire vinci nescia/
mus. Re non oꝛone philosophemur ⁊ qui nouitij sumus nosipos
vt aduersarios obseruemus. Alioꝝ de nobis opinionē atq̄ id gene
ris alia que externa sunt negligamus pocius q̄ reijciamus. Ad diē
curemus vt hospitiū viatores: habeamus ea deniq̄ nō habeamur.
Silentiū amemus ne quicq̄ euomatur non cōcoctū. Et nobis alij
raro: ⁊ nos alijs nunq̄ risum periamus. Et vt vno cōplectar verbo
epitectū totum: ⁊ sustinere aduersa ⁊ abstinere voluptatibꝫ abunde
didicerimus: vide q̄ singulatim ad epitectū tuū effinxerimus vitā
nostrā: vide q̄ ⁊ cito ne hac quoq̄ parte stoici nō essemus: q̄ nos ad
monitos volunt tam diu deficere hoiem: q̄diu nō ꝓficit. Id quod
q̄ in ceteris admiratus sum in me tn̄ vno vel maxime. Qui cum
semꝑ in lyceo vel academia: nunq̄ in porticu sim versatus: ita vict⁹
sum oꝛone senis: vt in eius sn̄iam nō pedibꝫ mō sed manibꝫ q̄ et to/
to corꝑe discesserim. Indicem grecoꝝ libroꝝ: qui mecum hic diuer
sant cum manuelis ep̄la: qđ tue littere postulant ad te mitto. Indi/
cem tuoꝝ itidem desidero Laurentio iuniori meo nōie salutē dici/
to: ad quē scripturus eram: sed pudoꝛ deterruit ne videar hominem
litteris cōpellare. Joānes Picus Miran. Thome medio. S.

Quod fabellam tuā ⁊ eam festiuā quidē atq̄ concinnam meo
nōi nuncupaueris: indicio mihi fuit ⁊ doctrine tue ⁊ singula
ris in me bn̄uolētie: grauis vtraq̄ causa q̄ me ad te amandū
vrgeat ⁊ impellat: vltra nescio magis: vt eīm in amoꝛe (qđ in
ꝓuerbio est) Mutuū nō redidisse flagitiū est: ita laudatissi/
mū hoīem ⁊ si nō ꝓuoceris: nō amasse. aut rustici est ingenij: aut sa/
ne improbi. Uide igit̄ q̄ me geminis (vt aiunt) funibꝫ ad amiciciā
non vocas mō: sed trahis: qn̄ nec in ea est flabella quicq̄: qđ doctri/
nam: qđ ingeniū non oleat. Nec de me bene mereri magis preclare
poteras: q̄ egregie fabelle dicatura meo nōi tam amici tam libera/
liter consulere cuius argumentū tm̄ abest: vt vel negligā: vel accu/
sem: vt etiā sūmo opere ꝓbem: Mea eīm sp̄ fuit sn̄ia cui neq̄ ex do/
ctis quēq̄ reclamaturꝝ puto. Acrioꝛis esse ingenij iocularia hec: et
fabellas scribere: mō id (qđ prestitisti ip̄e q̄ cumulatissime) erudi/
te ⁊ elegāter fiat: q̄ de grauissimis rebꝫ vel oꝛnate disseruisse. Quip
pe cū operosius longe ex limo: q̄ ex aere. Auro ve decorā effinxisse
statuā arbitremur: cur non itidē erit de humili q̄ de sublimi mate
ria insigne aliquid dictitasse: ⁊ pluris certe negocij. ⁊ idcirco etiam
laudabilius. Illoꝝ operi argumenti dignitas lenocinat̄. Hi q̄cq̄d
dignū afferunt: id totū de scriptoꝛis penu depromit̄. Nihil ip̄a ma/
teria: velut a symbola ꝯferente. Illis natura sedulo opitulat̄. Hi ad
uersus naturā certe ꝯtendūt: Quod et si ita sit nō ibo tn̄ inficias inf
has quas dixi humilioꝛes materias: alijs alias mirꝝ inmodū p̄sta/

re ⁊ esse etiā id generis nōnullas ita iacentes: ita insipidas: vt nul-
la vi: aut maiestate verborum attolli satis: ⁊ scire conditi possint. Quod
vitij his nunq̄ȝ inesse pōt: que venusta iocoꝝ vrbanitate referciūtur
At vero summis subsellijs constituendas eas duco: que cum saliū
lepore admixtum habent etatū personarūq̄ȝ graphicam exscriptio-
nem: q̄ ⁊ habent ea omnia: que comicoꝝ sunt: ⁊ tu in ea quā ad me
dedisti fabella pulcherrime imitatus es: quantū tibi argutiatū: sali
umq̄ȝ oportuna: ⁊ ingeniosa permixtio: vt delectat: vt lepida: vt ab-
soluta est vndiq̄ȝ: ⁊ si qua materie humilitate sordidiuscula ⁊ debili
or apparuerit: orōnis luce: ⁊ dignitate seipam arigens: ⁊ nitorem: ac
neruos assumens: ea est ꝓfecto (vt paucis dicam) que se a littera-
tissimo hōie profectā liquido demonstret: veꝝ inter cetera omnia il
la mihi precipue cordi est: moꝝ: etatum: personarumq̄ȝ: exquisita: ⁊
cōmoda adnotatio: in qua vnā prudentiā tuam: eamq̄ȝ non medio-
crem: velut e specula longe ꝓspicio. Videres vellē quē mihi cachin-
num moueat octogenarius antistes: qui vtcūq̄ȝ cetera succedant h
tamen continue saxum voluit: vt alicunde pecuniā corrodat: quod
vitiū senibꝰ cognatū ⁊ familiare: semꝑ fuit. Quid dicam de parasi-
to nostro: qui a parcissimo sene: cenam saliarem dissimulans: extor-
quet. Qui ipm: vt ita dicam singularissime pumicē emungit. Nul-
lum est mi thoma in ea fabella verbū: qđ non sibi quoddā peculia-
re palmariū vendicet: sed neq̄ȝ meum est: referre quecūq̄ȝ olfeci: ne-
q̄ȝ his sum naribꝰ que olfecerint oīa: hoc tibi ꝯstet: rem aut gratam
magis: aut iucundā mihi ꝯtigisse nunq̄ȝ: ⁊ ipam igitur intra hos la
res ⁊ te ipm intra animū recepi: habes mi Thoma quod (⁊ si tu pe
tis) petendum erat a me: mutua est inter nos amicicia: quam ipse
(vt te viꝝ decebat prestantissimū) a musis auspiratus es. Reliquū
est: vt quotiens vel re mea: quantulacūq̄ȝ est: vel oꝑa indigneris: de
mea in te voluntate periculum facias. Neq̄ȝ em̄ (si qua dabitur
occasio) vllum erga te officij genus pretermittā qđ ipe aduersum
me in amicicie vestibulo fecisti prior. Vale

Jo. Pi. Miran. Concordie comes suo Nicolao leoniceno. S.

IAm sepius ⁊ pluribꝰ tecū per lr̄as collocutus fuissem Nicolae
suauissime si vbi nā esses mihi aut nuntio: aut lr̄is: aut rumo-
re: notū fuisset. Ego vero id anxie a multis percūctatus fui: du
bium ab om̄ibꝰ responsum accepi. Tandē superioribꝰ diebꝰ in
manus meas inciderunt. Antonij fauētini grauissimi phililosophi
ad Thomā frignanum littere: ex illis te esse Florentie: qđ mihi tūc
gratissimū fuit: accipi: hoc simul ac intellexi lr̄as per tabellarium ad
te florētiā dedi. Vanū fuit iter neq̄ȝ em̄ illic te repperit. Dolui sum-
opere: hodie Thomas significauit te Florentia discessisse ⁊ bono-
nie esse illico has a te deferri iussi. In quibꝰ quidem neq̄ȝ meam in
te beniuolentiā neq̄ȝ singularē amorē pluribꝰ aperire nitar: neq̄ȝ cū

de nostra in te voluntate tibi vel paululum quidem subdubitandum nisi me & egregie virtutis tue & tuorum in me officiorum: quod meum non est: oblitum existimares. Non potui autem non mirari suopte quod cum ex urbis tumultibus te eripuisti quesiturus sedem in qua viuere & tranquille posses & iocunde: hoc oppidulum nostrum aut certe oblitus sis: aut certe contempseris visus es Nicolae diffidere aut voluntati mee aut facultati vt vero hec tuis meritis minor. Ita illa tua maior opinione: gratum mihi erit si me tui consilij admonueris: gratissimum omnium si meos lares tibi coes non dedignaberis mecum ociaturus dum ceteri cum marte negociabuntur. Reliquum. Jo. gramaticum ad te mitto quod per multos dies non inuentum nunc repertum est. Tuus sum & te expecto. Uale Mirandule die. xx. Julij. Mcccclxxxij. Cura omni diligentia si me amas habere indicem omnium librorum qui in bibliotheca sancti Dominici reperiuntur. Mitte vel tecum affer. Uale iterum. Uillam ex edificaui suburbanam amenam satis pro loci et religionis conditione: Carmen longum de ipsa composui: & tibi domus suauis & carmen erit non iniocundum: iterum. Uale.

Joannes Picus Mirandule.
Angelo Politiano suo. S.

Q Uod proximis litteris tuis me tantopere laudaris: debeo tibi tantum quantum ab eo absum: vt merito lauder. Id enim debetur cuique quod gratis dat: non quod persoluit. Quare & ipse id totum tibi debeo quod de me scribis: cum in me tale sit nihil. Cum id mihi ipse nullo pacto deberes: id totum tue fuit humanitatis & singularis in me beniuolentie. Decetero si me examinaris nihil inuenies nisi tenue: humile & angustum. Nouicij sumus: atque tyrunculi qui ex inscitie tenebris pedem modo mouimus: promouimus fere nihil. Benigne nobiscum agitur si inter studiosorum ordines referamur habet docti nomen: quiddam aliud quod sit tibi. & tui similibus peculiare mihi tam grandia non conueniunt. Cum eorum quae. In litterarum studijs sint precipua nihil non solum exploratum habeam: sed nec adhuc etiam nisi per transennam viderim. Conabor quidem (id quod nunc ago) talis esse: aliquando qualem nunc me predicas & esse aut iudicas: aut certe velles. Interea imitabor te angele: qui te grecis excusas quod sis latinus latinis quod grecisses: simili & ego vtar perfugio: vt poetis rhetoribusque me approbem propterea quod philosophari dicar: philosophis quod rhetorissem & musas colam: quamquam mihi longe aliter accidit atque tibi. Quippe ego dum geminis (vt aiunt) sellis sedere volo vtraque excludor fitque demum (vt dicam paucis) vt nec poeta: nec rhetor sim: neque philosophus. Tu ita vtrumque imples: vt vtrum magis: haud satis constet: qui & grecam & nostram minervam ita pulchre amplectaris quasi cignus vtriusque lingue: vt quae insititia sit quae genuina non facile non discerni possit. Nam vt de latus taceam (de his enim cui e primo loco cesseris) qui credat (vt de Adriano ille) romanum hominem tam grece loqui. Jurabat emanuel noster dum tuas

legeret nō esse tam atticas athenas ipsas. Is es mi angele (facessat adulatio) cui ex nr̃is vnus aut alter: ne dicā nemo ↄferēdus sit Quod si plures essent tales: nō haberēt hec secula: cur inuiderēt antiq̄tati. Incūbe q̄so: & lr̃as q̄ꝫtū potes a situ recipe: ne nitor ille romane lingue iniuria tēpoꝝ penit⁹ obsolescat excude sp̄ aliq̄d nouū q̄d rem latinā adiuuet & illustret. Et q̄ domi habes fac tandē exeant In cōem studiosoꝝ vtilitatē. Ego quidem vt te ipm̄ ita tua omnia amo atq̄ desidero: tum eo magis ꝙ te mihi exēplar ꝓposui ad quod effingar & si is es: quem vt sequi omnes debent ita cōsequi pauci pūt. Uale.

Joannes Picus Miran. Paulo cortesio suo. S.

BEne cogitas Paule: Mittamus crebro ep̄las: vt qui locorū interuallis diuidimur: ep̄laꝝ certe vicissitudine ↄiungamur: leuare solet absentis desideriū: si quā domi illius aut statuā fortasse habeas aut imaginē. Mihi vero inter imagina & ep̄lam hoc interesse videtur: hec mentē: corp⁹ illa effigiāt: illa externa tm̄ deliniat: hec intima etiā plane exp̄mit & affingit illa amici q̄si tunicā & amictū hec veꝝ nobis amicū representat: illa carnis colores figuramq̄ quod pōt emulaꝛ: hec cogitatōes: ↄsilia: dolores gaudia: curas: omnes deniq̄ affect⁹. Et que ipse sibi vir quisq̄ pn̄s loquiꝛ secreta animi: ad amicū absentem fidelissime transmittit hec deniq̄ viuū & efficax: illa emortuū & mutū simulacrum est. Mittemus has igiꝛ inuicē animoꝝ imagines: tu q̄dem q̄s potes aureas & argēteas ego vel ereas vel testaceas. Sic em̄ extra oēm erim⁹ iniuriā locoꝝ & tēpoꝝ. Sicut nec ip̄a an̄i vis: aut loci intercapedines aūt tēpoꝝ moras nouit. At vero illd̄ quantum est q̄d ego tibi debeo Paule officiosissime: q̄ me ad hoc officiū prior vocasti tali prestim ep̄la: que me adeo tenuit & oblectauit vt multos iam dies nulla me magis lectōe meminerim oblectari. Est em̄ plena facūdie plēa gr̃arum: plena amoris & beniuolentie expectabas fortasse vt dicerē plena mearum laudum. Equidem eram & hoc dictur⁹. Non em̄ adeo ferreus: aut si hoc mauis dici: adeo sum philosophus vt amicorum laudationibus nō oblecter. Que si sunt vere: me ipsum mihi: si false illorū mihi amorem: voluptatemq̄ cōmendant. facile igitur impetrabo a mea philosophia: vt tuas epistolas & crebro legā & cum voluptate: etiam qua parte me laudant. Sed nō illud tam facile: vt in rependando officio hoc litterarū satis ciuilis appaream: aut non ingratus. Ita em̄ imperiosa dn̄a me distringit: ita pensum exigit quottidie. ita deniq̄ totum me occupat vt vix quicq̄ de me mihi etiā ip̄i reliquum sit. Sed qua tu es humanitate & epistolas etiam malas cum scribemus: & silētium equi boni consules cū tacebimus Politianus cōmunes delitie te salutat. Uale.

Joannes Picus Miran.
Troilo maluetio. S.

LIbellus tuus de sordibus tanta me affecit voluptate: quanta solet is affici: cui optima sors cōtigerit: Ago tibi ingentes grãs: q me tuarum lucubrationū feceris participē: taliū pserim: in quibus et disputādi subtilitas: et multiplex variarum rerū cognitio facile apparet. Quorum alterum ingenij: alterum diligētie laudem habet. Nugas nr̃as quas desideras propediem ad te dabo. Incertum enim vtrū indignius illarum te lectōe occupatissimū iuriscōsultum detineri: an desiderio amicissimū hoīem diu suspendi. Uale et me ama Fer. xxix. Maij. M.cccclxxxij.

Joannes Picus Miran. Taddeo vgolino. S.

GRatissimas habui litteras tuas plenas amoris: fidei et charitatis: non ob id tantū: q tu mei memineris sed q in illis me amice ammones: vt ego ipse mei id est bonorum studiorū et quā dedi expectationis sustinende meminerim: equidem infirmitatis mee conscius. nihil vel mediocre de me pollicere ausim Sed ille a quo oīe bonū pater luminū clemētissimus: vt anī hac dedit vnde de nobis aliqd sperarent hōies: ita dabit in posterum: vt tam bñ conceptā opinionē frustra nō habeamus. Romā propero vbi de nr̃is studijs periculū: vel cū periculo faciemus. Si qd perfecerimus: dei est munus: illi laudes et grẽ si qd defecerimus: nr̃a est imbecillitas: nobis imputato. Ceterum ego sum tuus vt qui ob tuā et vite et morum integritatē. Uix hieronimo nr̃o in te amando primas concesserim. Uale ex fratta.

Jo. Pi. Miran. Thome medio. S.

SOlidius nunq me oblectatū memini q nuper: dū tuā epyrotam legerē: fabellā proculdubio facetissimā: cū argumēti festiuitate: tū stili eruditōe priscas etiā comedias prouocantem. Quid enim has nouitias dicā: ineptas plane et infacetas: que auctorum infantiā facile declarāt: digna profecto fuit: q Hermolao barbaro. Nescio an tuo q meo magis nōiatim dicaret. Cui vni oēs lr̃atos tantū debere existimo: quantū vix debēt antiqtati. Quo me ea minime fraudaris: fecisti pro tua in me: ante hac perspectissima beneuolentia. Nec est qcq apud me tāti: qd si tibi qsi mutuū missitē: relatā grām abunde putē. Comedie noue quā mihi polliceris: iā expectās inhio. Neq est quicq qd ea magis optē preter vnū ad nos aduentum tuū. Quē nisi ad decē dies hinc mihi abscedendum foret: vt ex Sita nr̃o te cognouisse arbitror efflagitādo certe abs te impetrassem: est enim ex his conijcere que scripsisti. Quid sit futurum amenitatis in consuetudine. Quid in ipso conuictu: quid in viuis vocibus que profecto latitantē habēt energiā: que altius animū voluptet: afficiatq miris modis qui oībus scriptionibus longe preponderant. Sed qn hoc nō licet interim a me comedie materiā nō expectes. Malo vtrūq e tuo penu promas: vt Thomā mediū non mediū sed totū fabella sapiat Uereor enim ne obseqndo tibi: hebetudo ingenij mihi iacturā faceret

Et ex eo qđ de nostro admitteret: ab opifice opus degeneraret. Apđ me nihil est nō expositū: insulsum: fatuū: plebeiū. At desiderant hec comedie nescio qđ secretiorꝝ rerꝝ: salsum: mordax: elegans acutū: tibi tuiqꝫ ingenij amenitatibꝰ peculiare. q̄re rem matura mihi futurā: q̄ꝫ gratissimā: vt qn̄ te corā frui nō licet: fruar hac rōne vel absente. O, si vt dixi antea: tam citus hinc mihi discessus non fuisset: pfecto aliq̄t dies et genium simul et ingeniū excoluissemus. Uale.

Joannes Picus Miran. Marsilio ficino. S.

Non poteras opportunius maumettē tuū latinum repetere q̄ꝫ hoc tpe quo me ꝑpediē maumettem ipm patria lingua loquētem auditurꝝ spero: Postq̄ꝫ em̄ hebraice lingue perpetuum mensem: dies: noctesqꝫ inuigilaui: ad arabice studium et chaldaice: totus me contuli nihil in eis veritus me ꝑfecturꝝ minusq̄ꝫ in hebraica pfecerim in qua possum: nondum quidē cū laude: . Sed cõtra culpam eplam dictare. Uide quid possit impetꝰ animi. Uide qđ labor et diligentia etiā vbi sint vires infirmiuscule: animarūt autē: me atqꝫ adeo agentē alia vi compulerūt ad arabū lr̄as chaldeorūqꝫ perdiscēdas libri quidā vtriusqꝫ lingue: q̄ pfecto nō temere aut fortuito: sed dei ꝯsilio: et meis studijs bn̄fauētis numinis ad meas manus peruenerunt. Audi inscriptões vadimoniū deferes Chaldaici hi libri sunt. Si libri sunt et nō thesauri: in p̄mis Esdre Zoroastris et Melchior magorꝝ oracula: in quibꝫ et illa q̄z: q̄ apud grecos mendosa et mutila circūferunt legunt integra et absoluta. Tum est in illa chaldeorꝝ sapiētū breuis quidē et salebrosa: sed plena mysterijs interpretatio. Est itidem et libellus de dogmatis chaldaice theologie tum persarꝝ: grecorꝝ et chaldeorꝝ in illa diuina et locupletissima enarratione. Uide Marsili q̄ inspirata mihi bona irrepserunt in sinum. Cur nō ego et Cornucopie iam mihi nactus videar. Sed qđ de arabicis: In quibꝫ et maumet Toletini eple et Albulgalē: q̄ Auerroem audiuit (et qđ te magis tanget) adelandi cuiusdam: q̄ sub āmonio Plotini mgro in egypto philosophatus est: multe sunt questiones. Deus bone q̄ꝫ Pythagorice: q̄ꝫ plene priscorꝝ dogmatū: et secretiorꝫ discipline. Inuasit statim animū efficax votū posse hec per me: absqꝫ interprete euoluere et ꝑscrutari atqꝫ hoc nūc ago: ꝭ indefessus assiduusqꝫ saxū voluo: hic est Marsili meꝰ cupido: hi me ignes: q̄ non fluxam et vanā: sed firmā mihi nō pollicētur iam: sed prestāt voluptatē. Ueram imaginē future glorie q̄ reuelabit in nobis: sed redeo ad tuas lr̄as: Tuus maumet te Perusie est: q̄ cum rediero (absum em̄ o pestis suspitōnem) ibit ad te continuo de Plotino qꝰ scribis haud satis intelligo: hoc scio nō excidisse mihi Plotinū: quē non in manibꝫ habendū mō. Sed et discendū adeo mihi et sp censui: et nunc quoqꝫ censeo. Si tu quicq̄ꝫ de me vel apud mithridatē: vel apđ Petrū leonē ꝯquestꝰ es: non pōt non iniuria id a te factū in me: qui tibi

⁊ tuis rebꝫ iniurius nunq̄ꝫ vlla ex parte fui. Quid tñ illud sit adhuc nescio; volens nescio; pythagoricus sum: apud q̄s nihil sanctiꝰ amicicia q̄ꝫ si quid est quod inter nos vel labefactare possit: vel minuere (vt dicam) tabeat in zephyros: Uale ⁊ me ama qui tuꝰ sum eque atq̄ꝫ olim fui ex fratta.

Joannes Picus Miran. Hieronymo Donato. S.

i Am diu que mea est negligentia: ad te nihil scripsi: ea vna fuit in causa silētij huiusce nr̄i: Patiar me hoc crimine a te cēseri: negligentia scꝫ: Alioquin nec obliuiosum viꝝ nec amiciciaꝝ desertorē: q̄s mihi aduersus id ingenij amicos: Quo est donatus nō tēporarias: sed perpetuas omnino statuo.

Joannes Picus Miran. Hermolao suo. S.

DEdi ad te lr̄as supioribꝫ diebꝫ per sitam nr̄m. Nescio an delate fuerint. Cōmentaria que petebas in Aristotelem cur nō acceperis: ex eodem te intellexisse nō dubito. Uenient cū primū ego ad bibliothecā meā rediero: q̄ alienas huc in p̄ntia exploraturus veni. Nec est cur vie me peniteat: adeo multa hic repperi cū greca: tum latina ad hūaniores lr̄as: eruditā q̄ꝫ phiam facientia. Quin ⁊ hac ip̄a die qua hac dabā: incidit in manꝰ apuleij fragmentū de interp̄tatōe opꝰ est eruditū ⁊ qđ apuleij plane eē ꝯgnoscas: sꝫ mutilū mācūq̄ꝫ. Scirem abs te libēter istic ne aut vsq̄ꝫ qđ scias integer habeat̄. Quā q̄ꝫ cum tua edideris q̄ habes sub incude: nō erit ampliꝰ cur apuleiū desideremus. De studijs meis ego q̄d ad te scribā nihil habeo: nisi assiduū me in hermolao eē mearū q̄ꝫ noctiū maximā partem: In tuo themistio vigilare. Diuerti nuꝑ ab aristotele in academiā: sꝫ nō transfuga vt inq̄t ille: veꝝ explorator: videor tñ (dicā tibi hermolae qđ sentio) duo in platōe ꝯgnoscere: ⁊ homericā illā eloq̄ndi facultatem supra ꝓsam orōem sese attollentē: ⁊ sensuū si q̄s eos altiꝰ introspiciat cum Aristotele oīno cōionē: ita vt si ṽba spectes nihil pugnātiꝰ: si res nihil ꝯcordiꝰ q̄ꝑ si q̄n dabit̄ id qđ votoꝝ meoꝝ sūma est: tecū ad dies aliq̄t philosophari: agemꝰ de ijs eoꝝ̄ latiꝰ ⁊ sensus huiꝰ mei ꝑiculū aliqđ faciemꝰ. Uale euí nr̄i decꝰ. Flo. 1484 die. 6. Decembris.

Jo. Pi. Miran. fri Baptiste Mātuano Carmelite. S. ⁊c̄.

s Alue p̄r optime olim ad te nō scp̄si sꝫ interim legi q̄ tu scp̄sisti diuia scꝫ atq̄ꝫ sctissima illa tua poemata in q̄bꝫ ea rerum maiestas splēdor est eloq̄ntie vt certatim in illis palmā sibi vēdicare ṽba atq̄ꝫ snie videant̄: felix q̄ velis optīa cadēq̄ꝫ possis felices nos q̄bꝫ nō solū legere q̄ scp̄sisti sꝫ etiā te amare te videre te alloq̄ datū est. Diues h̄ mihi materia ⁊ q̄ nō ep̄lam sꝫ iustū volumē ip̄leat si euagari me in laudādis tuis poematis vel ībecillitas nr̄a sineret vel pudor tuꝰ. Hoc vnū dixero delectari me adeo lctōe tuoꝝ carminū vt fere q̄tidie cū me vel tediū vel fatigatio cepit in illam q̄si in

hortũ solit⁹ sim secedere. vñ aĩo tãta sp oboriť voluptas vt nihil cũpiat mag⁹ q̃ iteꝝ fatigari vt iteꝝ recreeť philostratũ de appolonij vita si sat⁹ illo es, vsus desidero ⁊ Zacharie phi quẽ te nactũ Rome dixisti exẽplar cura vt aliqñ habeã: ꝑtereaqꝫ indicẽ bibliothece vr̃e Bononieñ sit tuo id ꝯmodo fieri pt. Uale Jo. Pi. Mi. L. F. S.

q Uesitũ diu apõ me fuit tecũ ne silẽtio aut lr̃is agẽdũ foret q̃ res vtpote ansam vtrinqꝫ habẽs cũ nũc in hãc nũc in illã partẽ a me iudicareť in cã fuit cur in h̃ vsqꝫ tp̃s tecũ silueri. Uidebať em̃ p̃ auribꝫ ꝑ̃tim occupatissimi: leuioribꝫ his nugis obstrepuisse nõ min⁹ ĩpudẽs q̃ ĩportunũ ⁊ erat qð ad te scriberẽ te dignũ penit⁹ nihil. Rursus si hõiem q̃ tu es dignitate insignem de me optie meritũ qñ corã nõ possem ꝑ lr̃as nõ venerarer ab officio ꝑculdubio deficiebã His cũ diu fluctuasset anim⁹ vicit tãdẽ pudorẽ pietas ꝑsuasitqꝫ audaculi ⁊ temerarij subeũdã poti⁹ notã q̃ obliuiosi hõis vel negligẽt⁹. Accipe igiť. L. P. q̃ me excipiebas sp cũ istic erã hilari ⁊ porrecta frõte lr̃as meas ineptas illas qdẽ ⁊ incõpositas sed fidei erga te mee sꝫ deditissime tibi ꝑfecto volũtatis ꝗuissimũ testimoniũ Quibus hoc vnũ tibi in primis significari volo nihil esse qð mag⁹ cupiã q̃ dari mihi occasiõem aliquã q̃ testẽ dilucide apð te relinquã meã in te fidẽ pietatẽ ⁊ obseruantiã. His em̃ si de nob periculũ aliqñ feceris ita me inter eos q̃ tibi dediti sunt superiorem esse cognosces: vt tu ceteros tui ordinis antistites virtute doctria ⁊ sanctimonia mirum in modum antecellis.

Joannes Picus Miran. Baldassari milliauacce. S.

m Jraberis et quidẽ nõ iniuria responsum a me litteris tuis vel longe serius q̃ tu fortasse desiderabas et ip̃e littere tue merito postulabant: id cur ita euenerit paucis accipe. Jturus erat ad vos ijsdem ferme diebus quibus tuas accepi vir sane probus sed mihi antea ignotus negociari sese aiebat. Mediolani oportunam mihi ꝑfectionẽ duxi qua fieret vt per fidũ nunciũ ⁊ qð in primis optabam sine mora littere mee tibi redderenť. Sed austrum perculinam cum ille in mensem discessum suum perendinãdo distulisset discessit tandẽ: sed me penitus ignaro. Mihi vero cũ iam spe certi nuncij factus essem negligentior litterarum obliuio pene surrepserat. Nũc demũ cum tua ad me epistola in manus incidisset velut obdormientẽ illico excitauit admonuitqꝫ tpis sine officio pretermissi: Dolui (deum testor) non mediocriter ⁊ nũc quoqꝫ doleo nec ideo hec dicta velim vt me excusem sed vt accusem pocius facile patiar negligentie damnari me ⁊ inquã maluerit penã abs te vocari. Nunc ad litteras tuas Accepti ⁊ ex litteris ipis et ex libris grecis quoꝝ tu mihi copiã tam liberaliter tam amice fecisti voluptatem non mediocrem nõ tam ꝙ eorum vsus ad mea studia plurimũ faceret q̃ ꝙ ꝑpetue inter nos future necessitudinis funda-

menta fecerimus. Quā vnā pluris facio q̄ꝫ aut Sunādij aut Pto-
lemei vniuersam bibliothecā. Tantū em̄ abest vt litteratoꝝ hoīm
amicicias negligā: vt nihil mihi aut cure aūt cordi sit magis: Scio
aūt quē tu inter litteratos hoīes tibi locū vendices. Quando q̄dem
doctrine eruditionis humanitatis tue euidentissimū mihi argumē
tum fuit ep̄la tua. Quare ni te amem plurimū: dedidicerim ꝓfecto
me ⁊ faciā longe aliter q̄ꝫ ꝯsueuerim. Amo igit̄ vnice q̄ꝫuis te nūq̄ꝫ
viderim. Amo ita ex animo vt ex animo magis paucos amē: vt de-
mū accedere ad familiaritatē quidē possit n̄ram ad amorē nō possit.
Et si quid id est q̄ꝺ possit accedet illud om̄e aduentu huc tuo. Quē
⁊ l̄r̄is tuis tu te vltro pollicitus es: ⁊ nos ita ardenter petimꝰ vt im-
pacienter desideramus. Joannē grāmaticū in phisica ⁊ Arestotelis
methaphisyca si mihi ꝯpararis perpetuo me tibi officio deuinxeris
Nam ⁊ apud me nō sunt ⁊ sum eoꝝ magna in expectatōe. Vale.

Joannes Picus Miran. Jacobo Feltrino. S.

Ittere tue si q̄n alias nunc me maxime oblectarunt: q̄bus
l cam de me existimatōem apud te esse ꝯgnoui: qua ne fingi
quidē voto melior possit. Unū illꝺ me perturbauit ꝙ cum
in his que ad te scripsi nihil notaueris: suspitōem fecisti ne cūcta no
ta digna existimaueris. Tunc em̄ vel placuisse plurima credidissem
cū displicuisse aliqua significasses. Q̄ꝺ fit vt ne testimonio tuo alio-
quin ꝓbatissimo in mea causa satis confidā. Amas em̄ nostra om̄ia
perinde atq̄ꝫ nos: ⁊ cū ex innata ingenij tui facilitate cūctos colas id
tibi precipue in rebꝫ n̄r̄is accidit: q̄r id om̄e q̄ꝺ in nobis est ex tuo fon
te manauit. Equidem emulari te tuis perstare vestigijs: nec desisto
nec desinā. vtinā te aliq̄n ꝯsequar. Sed hoc doleo ꝙ locoꝝ interca-
pedine fiat quominus te altissimos philosophie locos vt soles q̄uic̄
pertractantē corā audiā. Q̄ꝺ ⁊ si eadē q̄ dicis ꝑ ep̄las vr̄as mitti p̄nt
id q̄ꝺ impetratum abs te maxime velim: habet t̄n̄ nescio quid viua
vox q̄ꝺ magis afficiat afformetq̄ꝫ discipulū. Vale.

Joannes Picus Miran. Hieronymo Donato. S.

Accepi l̄r̄as tuas ⁊ suaues ꝓfecto ⁊ eruditas quibꝫ non aliter
oblectatus sum atq̄ꝫ olim tua ꝯsuetudine cū Patauij essem
quotiēs ea mihi fruēdi occasio offerebat̄ cuius quidē ⁊ cupi
dus ⁊ appetētissimus p̄ter tuā etiā opinionē sꝑ fui. Neque
em̄ latebat me q̄ꝫ dulce q̄ꝫ amenū eēt Donati ingenium q̄ꝫ
bonis oībꝫ disciplinis om̄i demū virtute exuberans vndiq̄ꝫ atq̄ꝫ re
fertū. Sꝫ ita est ꝓfecto mi Hieronime; ita mihi ꝑsepe ꝯtingit facul
tas ⁊ libera ⁊ expedita eius quā maxime rem cupimus adipiscende
inertes nos facit ⁊ negligētes dum em̄ id q̄ꝺ hodie p̄termittimus ⁊
cras fieri perq̄ꝫ cōmode speramus: fit demū vt ex hac supina dilati-
one n̄r̄a cōniuentibꝫ nobis effluat annꝰ. Sꝫ q̄n res ita fecidit recisti
tu quidē ꝑpulchre q̄ me nunc etiā ad hoc officij genꝰ obdormiētem

tuis l̄ris excitasti. Quo vtar aduersum te sepi⁹ in posteꝝ ꝛ te vt iti/dē facias rogatū marie velim. Qđ attinet ad tua carmina fuerit illa quidē dū essem patauij apđ me ꝯples dies: meminiq; me libelli ame nitate ꝛ lepidissima v̄suū ꝯpositōe delectatū plurimū. Sꝫ nisi fallor anteq̄ illinc abscesserim Ramusio reddita sūt. De ceteris q̄ aut in me aut mea sunt ita ꝯstitutū h̄eas vt vel eis ꝓ tuis vsur⁹ sis: vel cer te ꝛ mihi ꝛ amicitie nr̄e factur⁹ iniuriā. Uale. Jo. Pi. āgelo pol. S.

c Um tenues musas meas qb⁹ dū ꝑ etatē licuit de amorib⁹ meis iocat⁹ sum in libellos qnq; digesserim: mitto ad te illo rū primū missur⁹ reliq̄s si in h̄ vnū amicū ēxpetiar nō assen tatorē. Ea eñ lege ad te veniūt vt castigent̄: ꝛ vapulēt: vt errator̄ū penas ꝛ vngue ꝛ obeliscis luāt. Adhibe igit̄ te illis equū iudicē non iniquū h̄ ē seueꝝ nō indulgentē. nā q̄ maior iniq̄tas q̄ amicū fallere de te sibi oīa ꝑmittentē. Nō eo vsq; ingenio delicato sū vt alienas li turas fastidiā: nō adeo mihi bell⁹ videor vt censorē vel negligā vel accusem. Quin forte nec tu nec q̄spiā crederet q̄ hec mea mihi non satisfaciāt q̄ in ijs eēt q̄ mag⁹ placēt ne sim vt inq̄t ille Suffenus: ti meā. Nimiꝝ oēs fallimur nec videm⁹ manticā q̄ in tergo est. Qua re operā tuā in te honesta ꝛ liberali amicissimo hōi ne deneges: tā multo ꝑsertim studio: tam ex aīo eā efflagitāti. Qđ si is essem a q̄ in eiusmodi te tibi grā referri posset: nō tacerē grecū illđ Lisippū a ppel lis ꝛ appellē lisippi alterna opa vicissim vti solitum. Uale

Joannes Picus Miran. Angelo Politiano. S.

c Um supiorib⁹ annis florētie eēm amatorias elegias q̄ttuor apđ te reliq̄: q̄s vt fit exercendi ingenij grās ꝑ id tp̄s pane pu er effinxerā. Erāt ille quidem insulse: inerudite ꝛ leues q̄ au ctoris etatē ꝛ inscitiā facile pre se ferrēt. Tu tñ illas nō ꝓ rei merito s; ꝓ tua benignitate vel indulgēter approbasti. Et ob id ip̄m vt fidē faceres q̄ approbasses exēplaria petiuisti: ꝑfecto nō ignarus ea esse anīs adolescentū ad v̄tutē acerrima incitabula vt laudis cupiditate illecti: quā libauei int̄ gloriolā mor degustare altius enitant̄. Ut eñ desperatōe vires ꝛ iacēt ꝓtin⁹ ꝛ friget. Jta spe attolli atq; inflāmari nemo est q̄ dubitet: sed iā etatis patrociniū tollit̄ ꝛ q̄b⁹ antea sublig nabat̄ errorib⁹ nūc vitio mihi v̄tet̄ q̄ nō eos iā maturior annis aut repurgauerim meli⁹ aut deleuerim. Que igit̄ apđ te carmina ex no stris sūt si me amas aut remittas ad me aut laceres aut igni tradas Ea oīa elaborata mag⁹ ꝛ ꝯplura alia q̄ postq̄ istinc abscessi mihi ꝑ ociū exciderūt: breui tue lime demādabunt̄. Interim sine q̄ amici in tertrimēto viuere nō p̄nt. capitali dānentur calculo. Preterea epite ctū tuū ꝛ q̄ de homero in hanc vsq; diē a te trāslata sūt. Jtē q̄ de Ju liano medice s̄moē patrio ꝛ q̄cūq; alia latino s̄moē ꝯposuisti ad me missa oīno velim: hoc ita a te peto vt q̄ impensissime. Jta eñ deside ro vt q̄ impaciētissime: neq; est qđ recuses q̄ ea forte ad vmbiculū

nondum deducta sint. Quando quidem omnia si tua hec fuerit sen
tentia clam apud me futura tibi iam prenuncio atq polliceor. Vale

Joannes. Picus Miran.
Marsilio ficino. S.

MEi sp fuit iudicij Marsili doctissime nulla esse in te magis
elaborandū q̄ vt ab animi nobilitate: q̄ trimegisto teste p9
Jouē primi existimamur ꝑ desidiā atq secordiā nullo pa
cto degenerem9: idq mihi potissimū sp fuit vt vndecunq
possem mihi aīi cultū ꝛ bonaꝝ artiū disciplīas ꝯparē. qd
quidē meū ꝯsiliū ꝛ si a pueritia vsq ꝯstantissimū mihi fuit excitarūt
tn̄ sūope atq inflāmarunt cū apd te essem sup̄iorib9 annis adhorta
tiones tue: nec vnq̄ ardenter magis q̄ ex illa in hanc vsq diē me to
tū lr̄is addixi Jā tres annos Marsili apd peripateticos ꝟsat9 sū nec
omisi qcq̄ quātū in me fuit vt Aristotelic9 edib9 q̄si vn9 ex eoꝝ fami
lia non indign9 admitterer. Qd quidē ꝛ si haud abunde ꝯsequutus
sum. Quippe q vix sim in vestibulo: eo vsq tn̄ ꝓcessi vt si non docti
ꝛ eruditi: qd nec ꝑ etatē licet studiosi tn̄ nomē mihi vēdicare nō du
bitē. Sz qm̄ ꝛ tua sp ꝛ doctissimoꝝ hōim sn̄ia fuit q̄ academica peri
patetic9 misceret: eū vtrāq sectā ꝛ recti9 habituꝝ ꝛ locupleti9: aggre
diandā mihi hanc ꝓuinciā existimaui: vt iā ꝓ mei virib9 ingenij: pro
mea quāta maria pōt assiduitate ꝛ diligētia Platone cū Aristotele
ꝛ vicissim alternis studijs Aristotelē cū platone ꝯferrē. Veꝝ vt te p̄
mōitore pri9: ita nūc adiutore op9 ē tue q̄ erit hūanitat9 ꝛ in me beni
uolētie nō deesse ꝓposito meo atq eo q̄dē tā hōesto ꝛ libali id qd cu
mulatissime abs te factū censeo si libꝝ tuū de īmortalitate aīoꝝ ad
me miser3. Quo veluti premōstratore q̄dā in platonica disciplina ꝓ
fectuꝝ me vt opto: ita ꝯfido. Quis em̄ ficino: in q̄ si vera eēt pytha
goreoꝝ sn̄ia reuixisse Platonē crediderim nō queq maria in eo do
ctrine genere de se ip̄o sibi polliceat̄. Tu mō mihi nō desis. Qd im
petratū abs te plurib9 ꝯtenderē: nisi ip̄a q̄ tu plurimi facis hōesti rō
hoc idē a te ꝯtēderet. Si em̄ ꝓ amicoꝝ vtilitate declinandū aliq̄ten9
de via ꝛ Cicero nr̄ ꝛ chilo sapiens ꝛ Theophrastus g̃uissimus phs
existimarūt. Nōne erit in tam honesta petitōe amicissimo hōi defu
isse flagitiū. Fac igit̄ vt qd iā diu adhortatōe seq̄r tua ope etiā aliqn̄
ꝯseq̄r. Qui em̄ hac in re mihi auxiliari possit p̄ter te habeo neminē:
quādoquidē vt speciosa alia ꝯplura atq preclara ita platonicaꝝ reꝝ
cura apud nostre etatis homines penitus exoleuit. Vale.

Joannes Picus Miran. Hermolao. S.

NOn q quicq̄ habeam te dignū qd scribam ad te scribo: sed
n idcirco tātum vt rescribas. Alioquin mihi nec causa est scri
bendi vlla nec argumentū. Quippe q damnatim sp eoꝝ
sn̄iam qui ad amicos scribendū sentiunt vt hoc quasi debitū penda
tur amicicie Est em̄ hoc totum scribere ꝛ litteras missitare amicitie

quidem sed infirme & frigidiuscule: que sua vi subnixa non stet satis queratq; aliunde vnde ɔsistat at que in ipsis animi secessib; iam peni tus radices egit quid amabo adminiculis litterarũ eget. Dabo igi tur Hermolae barbare ob id ad te meas vt quas maxime desidero tuas alliciã. Tu contra ne a me frustra desiderent᷑ tuas reddes q̃s cumulatissime. Ut eñ infirmi est animi adbibere litteras amicitie quasi tibicines ne vacillet: ita facile prestare se amicis atq; beneficũ liberalitatis est & beniuolentie singularis. Uale & musicam Ptole mei: si id incõmodo nõ fit tuo ad me dedas futuram hic ad dies pau culos. Quid eñ a te non audacter petam: cui ego iam pridem mea omnia voui dicauiq;.

Joannes Picus Miran. Hermolao. S.

m Ibi nunq̃ aut placui magis aut debui copiosius q̃ȝ hoc tẽ pore quo vna epistola ad te mea tam suaues tam eruditas tam tui persimiles litteras ad me vocatim. Quod si et absfu isse te patauio dum illic fui & desiderasse me bienniũ consuetudinẽ tuam in causa fuit cur hec ad me scriberes: nõ potest mihi illud quic quid sit: nunc non esse iocundum: tam abunde vne littere tue votũ omne meum nõ adimplerunt solũ sed etiam superarũt: nam vt epi stole elegantiam: amenitatẽ: eruditõem suauitatem taceam cuius lectio vel beneficij vicem cumulate exigit: Quanti apud me esse cre dis q; tam amanter tam benigne atque adeo ex animo in amicũ te mihi dedas: & quo nec optate mihi quicq̃ȝ maius ausim in me ornã do vndiq; tuam operã tam liberaliter pollicearis. Quod quidẽ ge nus officij nõ recipiendum adeo sed mihi ambiendum etiã fateri in genue nec coram erubescerem. Quippe nec ipi stoci vt nosti probant: nec inter has quas greci dicunt affe ctiones vlla esse potest aut laudabilior aut honestior ea: si modo in ter illas est que dicit᷑ cupiditas nominis & glorie prestari vero mihi hoc nec ab vllo vberius potest q̃ȝ a te ipo: in quo virtutes omẽs ve lut singule sibi palmã certatim vendicant: & ego cui debeã libẽtius habeo me certe neminem. Est igitur hec mihi pollicitatio tua tam grata tam appetẽda q̃ȝ honorifica qua vel id maxime plurimũ gau deo q; egregij cuiusdam amoris in me tui et amantissime volunta tis fidem facit. Habeo tandem quod vt diu ante hac desideraui: ita nunc serio triumpho. Habeo inq̃ȝ Hermolaũ barbarũ latine ling ue delicias & bonorũ artium omniũ insigne promptuariũ mihi nõ beniuolum solũ sed amicissimũ. Habes & tu itidem Joannem picũ Mirandulam ita tibi deditũ: ita tui studiosum: vt qui deditus qui studiosus esse magis non possit: mutuis aduersum te officijs: quã do prestare nihil vel grande potest vel Hermolao dignum futurũ imparem quidem: si vero animũ spectes certe vel equalem vel supe riorem. Uale. Joannes Picus Miran. &c.

NIhil mihi dulcius fuit dũ hic apud nos esses tua ꝯsuetudi-
ne: nihil item vtilius: ea in te moꝝ suauitas ea est doctrina
vide aũt q̃ꝫ mihi dulcis q̃ꝫ grat⁹ fueris dũ te fruebar cum
nunc dũ abes nihil mihi sit dulcius tui mẽoria. Sꝫ ꝑfecto
.i. amicicie sedes anim⁹ est ꝛ nos id marie sumus animus.
scꝫ vt scribũt Plato ꝛ Aristoteles nõ est cur possit dissidiũ inter nos
facere vlla vel locoꝝ remota vel diuturnitas tẽpoꝝ interualla. Cogita
bant aũt nunc aliq̃ etiã alia rõne ꝯseq̃ possem vt tecũ essem neqꝫ ali
ud in mentem venit q̃ꝫ vt nostra de septiformi in sex dies geneseos
enarratõe lucubratio ad te veniret. Si eñ libros q̃si liberos patim⁹
ꝛ p̃ris in anima ps in filio est: veniã ego q̃ꝫ ad te in illo quẽ genui: ex
cipe igiẗ venientẽ ad te filiolũ meũ vt me solebas hilaris ꝛ lubens
placebit scio q꞉ amas. Scio ꝛ displicebit itidẽ q꞉ amas. Nã eiusmo
di pietatis est ꝛ eoꝝ errata q̃s amam⁹ signãter introspicere vt emẽ-
demus ꝛ introspectis leuiter indulgere ne veremus.

Joannes Picus Miran. F. Baptiste. C. Th.

SAlue pr̃ dilectissime en tibi Appoloniũ quẽ si tue ṽtute tuis
in me officijs nõ deberẽ: deberẽ certe vel his lr̃is q̃b⁹ eum ef
flagitas tãtus in illis amor tãta hũanitas. Est eñ ꝛ summi
amoris quẽlibet illuc vocare q̃ tu iam ꝑuenisti: ad ani scꝫ pur
gatõem h̃ est ad verã felicitatem: ꝛ sũme humanitatis hortari me q̃-
si equalẽ cui legẽ dicere q̃si filio potes. Sed vtinã vsu eueniat aliqñ
vt incecessu aliquo vna aliqñ pie philosophari possim⁹ videbis apud
me nihil eẽ pri⁹ q̃ꝫ vt pietatẽ cũ sapiã ꝯiungã. Uidebis h̃ mihi esse
ꝑsuasissimũ nullã eẽ sapiam q̃ eterne in nob sapiẽtie imaginẽ oblitte
ret: ꝛ siles facit brutis insipiẽtib⁹: testẽ habeo ꝯtubernalẽ angelũ tan
tũ me q̃tidie de meis studijs lucro apponere q̃ꝫtũ inde ad certamen
purgãdi ani instructior fortiorq̃ꝫ euado. Uaria hec disciplinarum
tractatio ꝛ q̃cq̃d lr̃e ꝑmittere nob pñt cutẽ colorat ꝛ q̃si pigmentata
facie nos reddit formosiores. Ad sanã firmã robustã mentẽ sperare
nõ aliũde possum⁹ q̃ꝫ a vite integritate: a morib⁹ a diuĩa deniq̃ꝫ reli
gione volentẽ igiẗ cogis (vt ita dixerim) mag' velle: Sꝫ ꝛ tuis me
sacris p̃catõib⁹ iuua vt possim etiã qđ ꝛ ego volubã ꝛ tu me velle tã
tope vis. Uale pr̃ amãtissime quẽ vnice amo quẽ in ocul' fero. Florẽ
tie. 15 Januarij. 1490. expecto tua oĩa politian⁹ me⁹ delitie toti⁹ na
ture tibi ascribi salutẽ iubꝫ Jo. pi. mi. hermolao bar. S.

m Emini me cũ deliberarẽ quãnã potissimũ ex italie gĩnasijs
mihi sedẽ ad phie studia diligerẽ cũ me mlt̃a patauiũ voca-
rẽt libẽti⁹ illuc petisse vt amor in te me⁹ quẽ iã diu aĩo nutriuerẽ mu
tua ꝯsuetudĩe tibi palã eẽt: pataui fui ꝛ biẽniũ. hermolaũ tñ q̃s cre-
dat nec vidi: nec nisi vt mlt̃o añ fama ꝯgui. Jta sepe euẽit vt dũ obla-
tã occasionẽ desidiosa q̃dã ꝑcrastinatõe ꝯtẽnim⁹: ea vt lubrica est ma
nib⁹ elabaẗ. Hui⁹ rei me vehemẽter penituit ꝛ penitet ꝛ eo mag' q̃ꝫ

quã antea rerꝫ oim doctrinã tuã rumore tantũ cognouerã eã nunc his oculis: his auribus agnoui: dum Romanũ Themistium tuo illo ore de ingenio anime de primis rerꝫ exordijs de ratiocinãdi sci/entia disertanté audiui. Deus bone quantũ doctrine: q̃ dictionum diuitie: quis candor: q̃ mundicies orõnis. O virꝫ preclarissimũ o ex/pressam antiquitatis imaginẽ erat mihi frequens votum vt Uarro nis diuinarũ humanarũqꝫ rerꝫ scpta aliqñ reuiuiscerẽt vt eẽt apõ quem latine physicas rões ediscerimus. Tu vero ⁊ illũ ⁊ ꝓbatissi mos q̃sqꝫ referens eum te nobis exhibuisti vt nihil aliud supsit qḋ desideremus q̃ vt greca alia interp̃tando ⁊ tibi vberiorẽ laudẽ pari as ⁊ cumulatius de naturali hystoria ⁊ de studiosis omnibꝰ bñ me reare: Nec oĩa doctissime Hermolae ad nihil aliud spectant nisi vt me tibi amicissimũ esse intelligas: me ita virtutes tue ad te ⁊ aman/dum ⁊ obseruandũ accendunt vt nemini etiã ex cognatione tua in amore ꝓcedam. Sanciet hec inter nos ep̃la amicitie fedus: vt hone stissimũ certamẽ mutue charitatis sub in te certemus.

Joannes Picus miran. Andree corneo vrbinati. S.

Uas prime ad me dedisti l̃ras tuas idibus Octobris acce pi. Quas scribis dedisse prius: nõ peruenerũt: rescripsissem illico si accepissem: ita sum ad scribendũ impiger: ⁊ in h̃ mu nere siue studio siue natura minime cessator. Non tñ erat qḋ vere/reris silẽtio etiã diuturno amicitiã nostrã posse labefactari: ꝑpetuꝰ amicus sum ego non tẽporarius. Et firma satis nõ est amicitia si q̃ velut tibicines has l̃rarꝫ sibi vicissitudies postulet: q̃ (vt plauti dire rim ṽbo) quasi nutantẽ infirmiusculãqꝫ furcillẽt. Sꝫ vt ad ea veni am q̃ scribis adhortaris me tu ad actuosam vitã ⁊ ciuilẽ frustra me ⁊ in ignominiã q̃si: ac cõtumeliã tã diu philosophatũ dicẽs: nisi tan dẽ in agẽdarꝫ tractandarũqꝫ rerꝫ palestra desudẽ. Et equidẽ mi An/drea oleũ operamqꝫ meorꝫ studiorꝫ ꝑdidissem. Si ita eẽm nũc aniatꝰ vt hac tibi pte accedere ⁊ assentiri possem. Exicial' hec illa est ⁊ mon strosa ꝑsuasio q̃ hoim mẽtes inuasit: aut nõ eẽ phie studia vir' ꝑnci/pibꝰ attingẽda: aut sũmis labijs ad põpã potiꝰ ingenij: qꝫ ani cultũ vl' ociose etiã delibãda. Dino illḋ neoptelami hñt ꝓ decreto: aut nil philosophãdũ aut pac': ꝓ nugamẽt' ⁊ mer' fabul' iã illa accipiuntur Sapiẽtũ dicta firmã ⁊ solidã felicitatẽ in bõis ani eẽ Extraria hec corpis vl' fortune: aut parꝫ: aut nihil: ad nos attinere. Sꝫ inqes ita volo Martã amplectarꝭ: vt mariã interim nõ deseras. hac tibi pte nõ repugno. nec q̃ id faciũt dãno vl' accuso. Sꝫ multũ abest vt a ptẽ plãdi vita ad ciuilẽ trãsisse error nõ sit: nõ trãsisse ꝓ flagitio aut om/nino sub culpe nota vl' criminis cẽseat': ergo vitio alicui ṽtet' qꝫ ṽtutẽ ipam ṽtut' grã nil extra eã q̃rens ꝑpetuo affectet ⁊ ꝓsequat' qꝫ diuia misteria: nature ꝯsilia ꝑscrutãs: h̃ ꝯfruat' otio: cetearꝫ rerꝫ despector ⁊ negligẽs qñ illa põt sectatorꝫ suorꝫ vota sat' implere Ergo illibale

aut nō oīno ꝓncipis erit non mercennarium facere studiū sa pietie. Quis equo animo hec aut ferat: aut audiat. Certe nunꝙ philoso/phatus est: qui ideo philosophatus est: vt aliqñ aut possit: aut nolit philosophari. Mercaturā exercuit ille non phiam: scribis appetere tpˢ vt me alicui ex summis italie ꝓncipibꝰ dedā. Adhuc illā philoso/phantiū de se opinionē nō nosti: q̄ iuxta oratiū sc regū reges putant mores pati ⁊ seruire nesciunt: Secū habitant ⁊ sua contenti animi tranquillitate sibijpis: ipi supersunt: nihil extra sequerūt: q̄ in hono/re sunt apud vulgus: inhonora sunt apud illos: et oīno quecūꝫ vel humana sitit libido vel suspirat ambitio: negligūt ⁊ cōtemnūt. Qđ cum oībꝰ: tum illis dubio ꝓcul faciendum est. Quibꝰ se ita indulsit fortuna: vt non mō. Laute ⁊ cōmode: sed etiā splendide viuere pos/sint. Magne iste fortune sublimant q̄dē ⁊ ostentāt: sꝫ sepe vti ferox equꝰ ⁊ sternax sessorē excutiunt. Certe sp̄ male habent: ⁊ vexāt pociꝰ ꝙ vehant. Aurea illa optāda mediocritas q̄ nos vti manus vehat equabiliꝰ: ⁊ imperij patiens nobis vere fuiat non dn̄et. In hac ego opinione perstans cellulā meā: mea studia: meoꝝ libroꝝ oblectamē/ta mea ani pacē: regijs aulis: publicis negocijs v̄ris aucupijs curie fauoribꝰ antepono. Nec mei huiꝰ litterarij otij illos fructꝰ expecto: vt in reꝝ publicaꝝ: estu atqꝫ tumultu iactet ⁊ fluctuē: Sꝫ vt q̄s par/turio tādē pariāt liberos ⁊ qđ felix faustūqꝫ sit dedā aliq̄d in publi/cū: si nō doctrinā ingeniū saltē ⁊ diligētiā qđ oleat. Et ne credas nr̄e industrie: ⁊ laboꝝ q̄cq̄ꝫ remissum scito me pꝰ multā assiduis īdefes/sisqꝫ lucubrationibꝰ nauatā opam hebraicā linguā chaldaicāqꝫ di/dicisse: ⁊ ad arabice euincēdas difficultates nūc q̄ꝫ manꝰ applicuisse hec ego ꝓncipis viri: ⁊ existiaui sp̄: ⁊ nūc existio: sꝫ hec vt vere ita se/uere dixeri equidē ꝓncipes istos excellētissimos ī ꝓmisqꝫ magnani/mū Barri ducē Ludouicū ita colo ⁊ veneror vt ex italie ꝓncipibꝰ ne/minē magꝭ: illi me multū multꝭ de causis debere intelligo: ⁊ nihil ē tā graue: nihil tā arduū qđ (mihi si det facultas) demerendi hōis cā facturꝰ nō sim. Sꝫ q̄ illoꝝ est amplitudo ⁊ mea tenuitas vt ego ipis nō egere nō possim: ita egere ipi aut mea opa: aut meo istuc ad/uētu: nullo mō p̄nt. Romā ꝓpediā ꝓficiscar mihi hyematurꝰ nisi vl̄ repēs casus vel noua intercidēs fortuna: alio me traxerit. Inde for/tasse audies q̄d tuꝰ Picꝰ in vita vmbratili ⁊ sellularia ꝯtēplādo ꝓfe/cerit: aut q̄d tandē (dicā em̄ ꝙꝙꝫ arrogantiꝰ) q̄d inq̄ꝫ qñ tu illi istuc accedēti doctoꝝ copiā pollicerꝭ alioꝝ ope indiget in re litteraria: ro/me ⁊ vbi: vbi terraꝝ fuero: habebūt ꝓncipes isti cui imperēt: quē ve/lut trusatilē vt inq̄t Plautꝰ molā ꝓ arbitrio v̄sent. Qđ scribis de re vxoria: nec temere nec de nihilo dictū existīo: sꝫ dauus sum: Oedip/pus nō sū: nec si sim eē volo. Id q̄cq̄d est si videt latiꝰ explica: sin mi/nus esto harpocrates. Ego vt sese res dāt in arma cōsilium capio. Rythmos meos ethruscos nō est qđ desideres. Iādudū amatorijs

husib9 nunciū remisim9:alia meditātes. Sed h̄ te q̄3 monitū volo
laurā tuā:si eā ees editurus:supprimas adhuc aliq̄t dies. Nā for-
san paulo mox legent nr̄i hōies de amore (Vide q̄d dicā) q̄ nondū
legerunt. Et tu annotare plurima poteris q̄ ad rem tuā plurimum
faciēt:de albiana q̄3q̄3 dign9 nō est:de q̄ v̄ba faciam;hec tn̄ dixerim
hūmeritū illū dn̄o male grām retulisse Nec est q̄ fugā suā in quē-
q̄3 aliū q̄3 in se ipm reijciat aut deriuet:qn̄ meis domesticis qd̄ nega
re ille nō pōt:nō min9 fere q̄3 mihi debet:s3 nō primū:nūc vt tu no-
sti:aut fidē fefellit aut dn̄m ludificat9 est. Scio q̄d postq̄3 etiā aufu-
git in me ille ⁊ de me. S3 nō curat culicē elephas. Et ꝯdonatū tibi
volo q̄cquid an̄ hac leuis hō peccarit:s3 ne abutatur in posteꝝ patia
mea:ne qualē se mihi ille imerito p̄stitit:talē me ego illi tandē p̄sta-
re cogar. Qd̄ amicū illū tuū:cui in amorē res male cessit:apd̄ Flori
anū nr̄m excusaueris:ex officio fecisti. h3 ille quidē ⁊ ex historijs ⁊ ex
poetis:ex ipa etiā phia vnde se a nota crimis vēdicet:habet vn̄ mag-
noꝝ se hōim preiudicijs dauidis:p̄sertim salomonisq̄3 tutet:vt ari-
stotelē taceā:q̄ dum nō nullas etiā meretrices sepe deperibat:suoꝝ
de morib9 p̄ceptoꝝ nil meminit:qn̄ amate feie vti cereri eleusine sa
cra fecit Sed ille hec tutamēta ⁊ q̄si ꝓpugnacula sui facinoris nō am
plexat̄ mō vel amat:s3 odit:⁊ reijcit:⁊ recusat:iacturā querit̄ suā nō
culpam deprecatur:dolet q̄ peccauit:non defendit. Et mihi qd̄ vel
hoc nōie videtur:Ceteris excusandus q̄ ip̄e se nil excusat:nihil hōie
ībecilli9:nihil amore potēti9:hieronymi illa inuicta ⁊ incōcussa mēs
dū celo tota inheret puellaꝝ choris intererat:q̄ illū pestis potuit vel
infestare quē nō edomabit: Si h̄ amor in heremo:in humo collisis
mēbris in ebdomadaꝝ potuit media Quid ī pluma:in vmbra:in oī
delitiaꝝ affluētia nō poterit. Accedit q̄ ille nūc primo cecidit ruine
huius alioq̄n insolens ⁊ ignarus. De neptuno ꝯq̄ri pōt:q̄ semel tā-
tum naufragium fecit. Si ad eundem iterum offenderit lapidem:
nemo manū porrigat:nemo misereatur. Nunc nō excusari iure nō
potest. Quē ita facti penitet:vt fauore excusatōnis se dignū ip̄e non
existimet. Sed hec etiam nimis quādo amicus tu9 huiusmodi fa-
cti memoriam:nō solum aliquo modo litteris tradi s3 quod sequēs
vita eius faciat oblitterari penitus cupit. Vale Christophorus nō
aderat cū tuas accepi:dn̄o tuo ⁊ vniuerse Bonromee familie quā
⁊ amaui semper:⁊ nunc plurimū amo:me non vulgariter cōmēda-
bis. Perusie. xv. Octob. Mcccclxxxvj. anno gratie.

Joannes Picus Miran. Jo. Frācisco nepoti. S. plurimā.

GRatissime mihi fuerunt lr̄e tue. Nō ob id mōq̄ iam pridē
de te nihil audiueram:Sed ⁊ q̄ ea mihi significabant qui-
bus sum mirifice delectatus qn̄ eadem ⁊ tibi sunt grata ⁊
deo gratissima esse nō dubito. Tu q̄3 nihil dubites si modo
qua cepisti via perrexeris mercedē tuam copiosam in celis esse futu

ram. Ego mundū satis habeo exploratū eundū Romā mihi sit nec ne. Et quantū equidem assequi possum ↄiectura: futuꝝ potius credo vt illuc mihi eundum sit: cām nosti. hoc vbi certum habuero statim te certiorem reddā ne si huc forte veneris (qđ alioqn ago sūope vellem) aut me hic nō inuenias aut statim discedente me in patriā tibi sit redeundū. Interim domi esse poteris nisi tu quidē aliter sentias Sed ꝛ illud memineris hr̄e te vxorem cui nō aliter corpus tuū ꝙ deo ipam aīam debes. Est illius desiderio aliq̄ ex pte satisfaciendum: cogitandūq₃ tibi est quid illa ex habitu corpis et etate aut appetat aut appetere possit. Quid ex pudore ex ꝟtute non petat. Cur em̄ pudeat hec scribere q̄ ꝛ Paulus scribit apl's. Nulla est fere res in q̄ te magis suspicet errare posse. Et quidē fallunt̄ nr̄i hōies plurimū q̄ obligatas quidem addictasq₃ sibi vxores putant suas: se vxoribus nihil. Sed posse de se: quicq̄d illi censuerint ꝓ arbitrio statuere. Deniq₃ tuus totus esse nō potes q̄ semel nuptiaꝝ legib⁹ te subijciens vxoris esse voluisti: potes nihilominus tot⁹ esse dei quē ꝛ tibi ꝓmereris dū vt legi eius obtēperes tibi ipi etiā in his q̄ sunt dei minus obtēperas. Sed de his alias tecum corā etiā sum loquutus. Ego vt primū aer vernauerit hoc est inter pmos q̄dragesime dies: cum me sc₃ ex his grecoꝝ libroꝝ facib⁹ extricauero statim ferrariam veniā: interī sacris lr̄is: insta p̄cipueq₃ euāgelice lectōi q̄ animū idētidem ad deū adducat: quē inde abducere ꝛ mundus ꝛ demon ille illecebris hic fallacijs dies noctesq₃ nō cessant. Uale anime dimidium mee ꝛ deū ora ꝓ me. Cū primū de mea romā ꝟsus ꝓfectōne aliq̄d statuero te certiorē reddā. Florē. 27. nouēbris. Mcccclxxxij.

Joannes Picus Miran. Ja. Antiquario suo. S.

Inter voluptates: q̄s cū eram florētie de politiani ↄsuetudine marie capiebā. Uiri mea sn̄ia: nr̄o euo oim litteratissimi nō erat illa mediocris: q̄ tuas ad ipm eplas q̄ues illas sꝑ ꝛ elegāt̄: vt quāq₃ accepisset: statim mihi dabat legēdas. Delectabat in illis me vehemēter: ꝛ prudētia quedā singular̄: qua magnis etiā in rebus: negocijsq₃ tractandis a prudētissimis cōmendaris: ꝛ orōnis cultus atq₃ sobrietas: tū q̄ in nōnullis honorificam nostri mentionem faciebas: nō solum mihi tue lr̄e placebant: sed in illis quoq₃ ipe mihi placebam: Scilicet testimonio tanti viri cedente consciencia: que nō nihil dissimulans quod sentiret: qua si ipa se ꝓderet: non magnope pugnans ꝛ ꝓpe modum volens fallebat̄. Ita duplici nomine tibi erā deuinct⁹: inde tue ꝟtutis: hinc collati sepi⁹ in nos non officij mō: sed bn̄ficij: cogitaui nō semel agere tibi grās per eplam ne forte parum gratus: aut ne tecum rusticus existimarer: verum cum tu politianusq₃ noster pulcerrimum quoddam inter vos litterarū ↄmerciū exercerent̄: nolui musis importuna pica obstrepe quasiq₃ male vocalis Anser: alterne sibi concinnentes olores interturbare:

Alioqn tibi aīm nr̄m p̄ politianū nr̄m patere sciebā. Tū ꝯsci⁹ infan
tie mee interp̄te vtebar eloqntissimo. Nūc ab ip̄o misse ad nos tue
lr̄e sunt q̄s ad Ricū nup̄ dedisti: Juuenē ingeniosum: in qbꝫ tm̄ tri/
buis mihi: q̄ꝫtum nec optare ausim: ne dū mereri me credā: Rupit
officij magnitudo nr̄m hacten⁹ nescio an in ciuile: certe nō sup̄bum
silentiū: nec potui tibi nō agere grās imortales: nō ꝙ p̄mas me lau/
dibꝫ imodicis: q̄s nō agnosco: sed ꝙ ita me ames: vt tuū illud alioqn
ꝯstans robustūq̄ꝫ iudiciū tantope tn̄ in nob sub amoris pōdere va/
cillauerit. Debeo igit̄ tibi sup̄ q̄ꝫ vel ego possim p̄soluere: vel tu faci
le credere nec est q̄cq̄ꝫ tā arduū tā difficile: qd̄ nō eque ꝓ tua dignita/
te sim facturus: ac ꝓ mea salute. Tu qd̄ in Politiāo me possidebas
hactenus: nūc vero nihil mutata te tuis tm̄ rōnibꝫ Pici nomen qd̄
subter'at explicab. Uale ex agro Ferrariēsi die. 28. Junij. 1494. Pre/
cellenti atq̄ꝫ doctissimo Uiro dn̄o Jacobo Antiquario tanq̄ꝫ patri.

Joannes Picus Miran. Andree Corneo. S. D.

S Atisfactū est plane votis meis abunde sat' Andrea charissi
me. Qñquidē ex tuis ad Christofeꝝ vtriq̄ꝫ nr̄m charissimū
lr̄i: accepti istic te cum tuo ꝛ cōmodo ꝛ dignitate viuere. Est
em̄ fuitq̄ꝫ sp̄ h̄ a me optatū marīe: tibi eē bn̄ atq̄ꝫ btē: ꝛ q̄ nihil demū
habeo mai⁹ dicere ꝓ merit' tuis. Qd̄ quidē euentuꝝ nunq̄ꝫ dubita/
ui. Atq̄ꝫ hoc vnū mihi sp̄ ꝯstitit dū vl' lingua tibi sup̄stes eēt: vbiubi
gentiū fores futuꝝ te in sublimi Noui (qd̄ citra adulatōem dictū
sit) ani tui generositatē: q̄ nihil hūile aut plebeiū pacier̄. Noui ỽtu
tes tuas doctrinā. mores atq̄ꝫ prudentiā: q̄ oīa: te quocūq̄ꝫ collinea
bis: facile p̄ducēt. Ualitudinē tantū tibi timeo: tot morbis ab ineun
te etate vt mihi narrare solit⁹ es in hāc vsq̄ꝫ diē oppressam debilita
tā tn̄ mag' q̄ꝫ fractā: adeo ꝛ illa tuū mouit ingeniū: vt vinci nesciat:
sꝫ p̄petua q̄dā soliditate sua aduersus fortune ict⁹ strenue pugnet ha
be q̄so nō min⁹ valitudis rōem q̄ꝫ fortunaꝝ qñquidē hee vbi vita de
ficit nulle sunt. Qd̄ vero de me apd̄ oēs honorifice ỽba facias: facis
tu q̄dē ꝓ tua ꝛ hūanitate ꝛ vetere in me beniuolētia debeoq̄ꝫ ob id ti
bi tantū q̄ꝫtū q̄ debet marīe: Sꝫ vereor ne tuā ip̄emet telā retexas
dū meas ineptias: ꝛ q̄ mihi in etate teneriore nuge ꝓfluxeꝝ in publi
cū euocas sunt em̄ ea oīa inepta satis ꝛ inerudita: vel si etiā cum eis
benignissime decidat̄: nō ea certe sūt: q̄ eā: quā de me isti hōies ōīoe
tua opinionē iam forte ꝯceperūt substinere possint. Qualiacūq̄ꝫ sint
mittēda duxi: vt tibi vel toti⁹ fame dispēdio sat' facerē: te tn̄ rogatū
velim: vt hec leuiora oīa habeas. Nā si res tandē desiderabis meas
ꝛ grauiora habem⁹ in manibꝫ q̄ ad vmbilicū non dū ducta sunt. Et
hec q̄ꝫ ip̄a q̄ misim⁹ absolutiorē poscebant limā. Ueꝝ ꝛ tp̄a ꝛ philo
sophie studia: quibꝫ marīe inuigilo ab op̄e me diuerter̄t. Redibim⁹
tn̄ aliqñ ad musas ꝛ si q̄d excuderim⁹ tuis auribꝫ dignū: curabim⁹
ad te protinus delatū iri. Uale. Joannes. Pi. mirā. R. C. C. S.

m Atthe⁹ noſter vir officioſiſſimꝰ ⁊ ſalutē mihi plurimā tuis
verbis dixit ⁊ quo me amore: qua beniuolētia proſequare
aptiſſime declarauit: pollicitus inſuꝑ ⁊ tuo noīe ſtudiū: ope
ramqꝫ tuam ſi qñ his mihi vſi ꝯtigerit. Cui officio vtinā par eſſem
pᵱ humaniſſime. Suſcipi eñ me in tuā fidem ⁊ inter tuos cōnume
rari ⁊ optaui ſꝑ: ⁊ ſꝑaui. At obuium habere te vltro me tam benigni
ter: tam amicis tam liberalibꝫ pollicitis adeuntē: ⁊ quaſi ad amicici
am ſi licet ſed per te licet vocantē tuam: ⁊ ſpem meam: ⁊ votū omne
ſuꝑauit. Quid eñ aut quantū eſt ab eo inuitari: a ꝙ fuerat ſatis nō
excludi: ꝗꝗ feciſti rem: ⁊ ſi non me te tñ dignam: poterā eñ ꝓ meis
meritis nō admitti. Non poteram ꝓ tua humanitate etiā nō voca-
ri. Quāobrem quantū aut mihi gaudeam: aut tibi debeā ꝙ pacto
explicem qui nec ꝯcipio. Certe ob hec tanto magis tibi debeo quan-
to minus hec: que nulla ex ꝑte mihi tu debeas. Neqꝫ eñ nimis ſūt
illa grandia ⁊ nimis multa ꝙ ⁊ Mattheus ⁊ amici reliꝗ rettulerūt
ex voluntate potius ꝗꝫ ex iudicio me extimantes. Sed ꝗlis tñ: aut
quantus ſum patiare me ꝗꝫ inter oēs eſſe: ꝗ tuas ꝟtutes: vt taceam
cetera colunt ⁊ admirant̄ per quas in te eſt videre: ⁊ qđ vincat anti
quitatem: ⁊ qđ vinci a poſteritate non poſſit: vt dixerim hoc merito
cum in te nihil: qđ vel inhoneſto: vel prudentia vel doctrina ſit poſi-
tum deſiderer̄: deſiderari hoc vnū debere ab oībus: vt per te aliqñ
iuxta Platonis votū ſumma potentia cum ſumma ſapientia con-
iungantur. Sed hec a deo te interim hoc peto ⁊ rogo: vt mihi nō re
ferende grē: neqꝫ eñ locus aut per tuā amplitudinē: aut per meam
tenuitatē: ſed teſtandi animi erga te mei teſtande fidei ⁊ obſeruantie
occaſionē preſtes Experieris Joannem Picū hōiem ſupra omnem
opinionem tibi deditū ⁊ deuotū de quo polliceri magis tibi nō po-
tes: ſed potes ea oīa qualiacūqꝫ ſint que ſunt in eo quibꝫ tu ipe cum
veteris ſplendoris tui aliquid inuehes fientqꝫ magna cū tua eſſe ce-
perint: que dum ſunt mea magna eſſe non pñt. Uale.

Joannes Picus Miran. ſuo Alexandro corteſio. S.

GRatiſſime mihi fuerunt lr̄e tue quas non vtputas ad igno
tum ignotus: ſed ad amicū ⁊ quidē veterē amicus ne dū ad
notum notꝰ nuꝑ dediſti: noſti eñ ⁊ tu me antea vt ſcribis
⁊ dignū exiſtimaſti quē amares. Ego itidem de tua doctri-
na atqꝫ virtute cum a pleriſqꝫ tū a politiano nr̄o ſepius audiui cuiꝰ
iudicio quis nō confidat: Fecit ille apud me tue ꝓbitatis fidem: face
re pōt ⁊ apud te cepte mee iam pridē beniuolentie: Cui quidam et ſi
erat maxima: per epl̄am tñ tuam eos ſcito cumultos acceſſiſſe quos
ꝯcipe animo vel pauci poſſint. Quid eñ illa ſuauius: qđ eruditius: vt
eſt docta: vt eſt amabilis ⁊ puccio nr̄o de me amice magis ꝗꝫ vere
loquēti largiſſime ſubſcribēs: ꝑfecto nec mihi quicqꝫ illa gratiꝰ a te
poterat ꝯtingere: nec tua de me opinione quicqꝫ honorificentiꝰ: ꝓ

quib⁊ vniuerſis ⁊ tibi grãs ago q̃ʒ maximas: ⁊ quecunq̃ aut mea:
aut in me ſunt debere Alexandro meo me confiteor: epl̃am q̃ʒ petis
noſtram ad Laurentium medicem: ad te mitto.

Joannes Picus Miran. Dominico beniuenio. S.

Alue mi dominice in dñi ſortem electe. Grate mihi fuerũt
ſ lr̃e tue gratius ꝙ ⁊ coram ex fratre dũ hic agebat ⁊ per lr̃as
ex Petro antonio nr̃o ꝯgnoui firmiori te eſſe habitu corpo
ris ⁊ meliori ſtomacho. Cura ſi nos oẽs ſi lr̃e tibi ſunt cure: valitu/
dinem tuã: de qua ꝓfecto non ob id tantũ fui ſꝑ ⁊ ſum ſolicitus ꝙ te
amo (amo eñ vehementer) q̃ʒ ꝓpterea ꝙ lr̃as amo: quas tecum ſi
mul periclitari ⁊ credo ⁊ certe ſcio. Si qua de noſtra in te beniuolẽ
tia tibi rettulit frater: fidem habeas pleniſſimã ſi quid de nr̃is laudi
bus: tam parum ei credas q̃ʒ ille me multũ amat. Cõmentariolum
noſtrũ non eſt ꝙ admireris ocioſi cũ eſſe noluimus: ⁊ omnino nihil
agere id egimus animũ remittentes potius q̃ʒ intẽdentes. Omni/
no preludiũ eſt cõmentarioꝝ q̃ in Platonis ſympoſiũ meditamur.
Erit in illis quod tu ſaltem ames ⁊ laudes qui oĩa noſtra amas et
laudas. De concilio: de queſtionib⁊: vt puto rettulit frater iam noſti
cur ſcripſerim me tibi laborare: quod a me petis maxime lubens fa
ciam cũ te intellexero ex ea q̃ laboraſti huc vſq̃ corpis imbecillitate
in priſtinam optatãq̃ valitudinẽ reſtitutum: quã tibi eo animo pre/
cor ⁊ apto quo mihi tu ſalutẽ animi precaris ⁊ optas. Uale ex frat/
ta. x. Nouembris. Mcccclxxxvj.

Joannes Picus Miran. Andree corneo. S.

ETſi ad te litteras dedi aũt raro aut nunq̃ʒ: cogitaui tamen
de te et tuis rebus aut ſepe aut ſemper. Sʒ nolo tibi ſpem
vendere nec prius ad te ſcribam quid faciã in tuam vtilitatẽ
q̃ʒ cum ſcribere potero quid perfecerim. Qđ ſi nunq̃ʒ pro tuo
vel meo infortunio ꝯtinget malo credas me nihil poti⁹ q̃ʒ
fruſtra in tuis rebus laboraſſe. Sed forte letior tibi erit fortuna q̃ʒ
aut ip̃e ſperes aut illa ſoleat. Carmina nr̃a nõ eſt ꝙ tua laura more/
tur q̃m reuocata ad incudẽ ſunt vt preſſi⁹ afformenẗ nec ꝓdire: quo
nũc ſunt vultu audent in publicũ. Differt aũt emendatõem inſtans
rõ ⁊ vrgẽs noui opis qđ habeo in manib⁊ hortatu Laurẽtij medicis
in q̃ dauidicos hymnos nõ ſolũ illumino longiori interpretamento
ſed q̃m q̃s eccleſia decantat hi a. lxx. vſi ſunt interpretib⁊ cãq̃ tranſ/
latõem pluſq̃ʒ ſexcẽtis locis vti paꝝ fidelẽ hebrei coarguũt ego ꝓpri
etati innixus hebraice ⁊ chaldaice litterature cũ ⁊ ſenſuũ integritati
illos ab omĩ iudeoꝝ calũnia aſſero ⁊ defendo. Reliquum nõ eſt qđ
ſcribã niſi vt me hermolao q̃tiens hõiem vides totiẽs nõ vulgariẗ
ꝯmendes facitẽ vir doct⁹ ⁊ g̃uis Jacob⁊ volateran⁹ amari ſe a me
vehemẽter intelligat a q̃ ſi epl̃as ſymachi ad paucos dies dũ. ſ. excri
bant vnq̃ʒ ĩpetrauero ꝑpetuo me ſibi bñficio deuinciet. vale. 1483.

Joannes Picus Miran. Baptiſte guarino p̄ceptori ſuo. S.

q Uid ↄtrabis frontē: an q̄ ↄtra q̄ȝ preceperis: atqȝ ideo iniu
ria tibi inſcripſerim p̄ceptori. Si p̄ceptor nō es iure tuis nō
ſto preceptis. Si p̄ceptor es iure te appello preceptorē. Tu
vero q̄d diſcipulū tenuis quē tantope laudas: pugnant hec inter ſe
niſi alterꝫ forte amoris eſt: alterꝫ iudicij: ⁊ cuius laudes p̄dicas ex be
niuolentia: eiuſdē errata vereris ex ↄſcia: ne. ſ. tibi pudorē faciāt: que
poſſis forte laudator nō poſſis p̄ceptor nō agnoſcere. At recipe q̄ſo
me vel hac lege in participatū diſcipline vt te ego in noſtre: ſi q̄ erit
glorie: participatū admittā plagas ſuſtinerē ſolus. Sed q̄d frigidis
iocis moror ardorē: mee leticie quā ex tuis lr̄is: ex tua tā graui tam
honorifica laudatōe ↄcepi: nunc demū mihi arridet. Nunc mihi eſt
grata heptaplus mea poſtq̄ȝ ſub tuo preconio q̄ſi clipeo palladis iā
ſe oſtētat emulis inuulnerabilē. Hortaris me tu ad alias hoc genꝰ
ſcp̄tōes: qȏ fruſtra faceres niſi dū mihi plena adeo cera ſubſcribis ig
niculos bone imittēs ſpei feciſſes me ad ſcribendū q̄ȝ fuerim antea
longe fortiorē. Adeo em̄ tā iudicio tuo mihi ↄfido: vt qȏ totiꝰ inſtru
mēti veteris enarrādi onus ſuſcepi. Cui oīno ſum impar iā tñ̄ ſoli
to lōge fortiꝰ ferā: qȏ attinet ad libros fortaſſe tibi meliꝰ ſatꝭ facerē
ſi indicē haberē eorꝫ librorꝫ q̄ ſunt apud te q̄m̄ poſſent multi ad rem
tuā facere: q̄bꝫ tñ̄ nō egeres: Laurētio medici tua p̄dicta vtꝰ te fecit
ↄmēdatiſſimū. Neqȝ vnq̄ȝ intͤ nos mētio de virꝭ doctis huiꝰ etatis
q̄n plurimꝰ in ore ſit guarinꝰ p̄ſertim cū nr̄ interuenit politianꝰ (in
teruēit aūt ſp̄) q̄ tibi tantū tribuit quantū nemini. Uale nr̄orꝫ optīe
atqȝ doctiſſime ⁊ pictoriū nr̄m cōes delitias quātū potes meo nōie
ſaluere iube.

Jo. Pi. Mirā. Antonio picimanno. S. D.

n Jhil tota vita mihi fuit iucūdiꝰ his litteris q̄s nup̄ a te acce
pi plenas amorꝭ officij hūanitatꝭ ita ſim felix vt te non fallo
niſi mihi ille forte dies iocūdior q̄ me ipē ⁊ grimānꝰ neſcio
tuꝰ an meꝰ magꝭ: ⁊ ↄueniſtis amice: ⁊ honorifice ſalutaſtis: q̄ȝq̄ȝ em̄
velut p̄ſonā mutuati nō q̄ erratꝭ: ſȝ q̄ſi neſcio q̄s lepido ↄmēto noim
mihi vos exhibuiſtis ſuauiſſimū tñ̄ vr̄m ingeniū ſingularꝭ doctrīa:
amabilꝭ ḡuitas: libalis modeſtia: ingenuū os: lepidiſſimꝰ ſ̄mo: gri/
mannū mihi ⁊ picimannū aptos veroſqȝ rep̄n̄tabāt. Quare ⁊ ſi ipā
falli nomēclatura fraudari tñ̄ voluptate nō poteram: q̄ mihi ex vob
debebatꝭ. diſſimulare nōia potuiſtis v̄tutē nō potuiſtis: q̄ ſuo ſe pro
dit fulgore ⁊ latere neſcit: illa de rebꝫ p̄hiſicꝭ tam ḡuis tractatio: ille
acres ↄtorte argumentatōes: illa iudicia caſtigatiſſima q̄s poterant
alios q̄ȝ vos ipos mihi denūciare. Gratulabar ego mecū met taciꝰ
cū vos audiebā: etati nr̄e q̄ nō vnū vt putabā grimannū nō vnū pi/
cimannū: ſȝ duos grimānos duos picimānos fecūdior ptuliſſet vt
aūt mihi nr̄ politianꝰ q̄ nā fuiſſetꝭ indicauit iā non tam etati mee q̄ȝ
meo cepi iudicio ḡtulari ita mihi agnouiſſe in vob oīa ſum viſus q̄

in illis. i. vobis cõstantissimo esse oĩm testimonio deprehenderam
Sed vide vt me agunt trãsuersum ꝛ a tua ep̃la ad se vr̃e laudes ab/
ducant: q̃ꝙ ꝛ illa eodem q̃z vocat vel nolentẽ sed reprimam me ne
videar quasi mutua opa velle laudibꝫ satisfacere quibꝫ tu plurimis
me cumulasti q̃ siue ex animi sunt ꝓpensiõe: siue ex iudicio nescio ho
nori an voluptati mihi maiori fuerint. Debeo plurimũ tĩi picimã/
ne animo isti erga me tuo. Sed fac q̃so tu q̃z si qñ accidit de me peri
culum de mea scz in te voluntate. Cognosces hõiem ita amantẽ tue
ꝩtutis ꝛ studiosum vt nec ipi grimanno tuo primas in te amando
sim cõcessurus. Uale die. ix. Julij. Mcccclxxxix.

Joannes Picus Miran. Jgnoto amico. S.D.

q Uisquis es nr̃ eris: postq̃ꝫ Roberto saluiato nr̃o: vt ꝑ eius
accepi singraphã es cõiunctissimus legi lr̃as tuas ad mitri/
datem q̃s illi absenti reddere nõ potui. Amare te in illis ce/
pi non tã iam eo noĩe q̃ te Robertus amat: q̃ꝫ q̃ te amare litteras.
Et (qđ est pncipalius) sacraꝝ reꝝ ꝛ legis studiosum esse ꝯgui. Et
qm̃ de his q̃ petebas visus sum mihi posse aliq̃ ex ꝑte tibi satꝫ facere
vt hinc bene nostram auspicarer amicitiã: volui quid ego sentirem
tibi significare. Qđ certe facerẽ longe locupletius si hic illos meos
oĩm hoim amicos. i. meos libros haberẽ q̃s ꝯsulerem sed me illi iã
romã quasi anteambulones dñm precesserunt ꝛ ego ipe hec petasa
tus iam ꝛ caligatus in ꝓcinctu cum essem ad te dedi tã familiariter
q̃ꝫ festinanter: qđ petis de Josepho scias iustũ iosephũ apud hebre/
os nõ reperiri: Sed iosephi epithoma. i. breuiatũ quoddã in quo et
multa sunt cõmentitia: ꝛ q̃ de decẽ tribubꝫ ibi leguntur q̃ post baby
lonicã captiuitatẽ post liminio nõ redierũt ea esse notha ꝛ adulteri/
na ex hebreis mihi plures ꝯfessi sunt. Quaꝓpꝛ̃ illoꝝ iosepho nul/
la oĩno fides adhibẽda. Jn iosepho greco scio esse quedã q̃ de xp̃o et
fidem ꝛ honorificã faciant mentõem. Sꝫ eadẽ esse penitꝰ cũ his q̃ in
latinis codicibꝫ legunꝛ̃: nõ assererẽ nisi exẽplar grecũ cuiꝰ ħ mihi nul
la est copia recens legerẽ ꝛ vt ad ea veniã q̃ de chaldeoꝝ hebreorũq̃ꝫ
lr̃is desideras: ꝑcunctatꝰ sum ego sepe ꝛ mithridatẽ ꝛ multos hebre
os de his q̃ apđ Hieronymũ in galeato ꝓlogo legunꝛ̃ vbi ille scri/
bit eosdẽ olim fuisse sammaritanoꝝ ꝛ hebreoꝝ characteres: Esdrã
aũt post instauratõem tẽpli sub zorobabel alias adinuenisse lr̃as q̃
nunc sunt in vsu nescios se huiꝰ mutatõis oẽs ꝑdicãt: ꝛ (qđ ẽ maiꝰ)
ꝑ ꝯperto habent hisdẽ q̃bꝫ nũc vtimur in hebraica litteratura apici
bus vsos ꝛ Mosem ꝛ patriarchas antiq̃s oẽs. Cui sniẽ vt nũc mi/
hi subuenit: fidẽ maximã facit scia cabale cuiꝰ sc̃ptores q̃ cũ ipo Es/
dra in synodo fuerũt sub ipis lr̃aꝝ characteribꝫ ꝛ figuris q̃bꝫ nunc le
gẽ descriptã habemꝰ dissimulasse Mosem diuina mysteria: ꝛ volũt
ꝛ ꝓbant qđ esse nullo mõ posset si alijs Moses ab his q̃bꝫ nunc vti
mur characteribꝫ vsus fuisset: Quo tñ tutari dictum Hieronymi

poſſim. Hoc vnũ hẽo qᷦ nuꝑ legi in ɔmẽtarijs libri quẽ pꝛ antiquꝰ ab/
raã de creatõe edidit dũ eni duas illas ⁊ trigita poꝛtas qꝝ meminit
auctoꝛes interpᷓtant: dicũt nũeꝝ illũ ex decẽ nũeratõib ⁊ duab ac
viginti lr̃is ɔflari. Reliqs aũt lr̃as q ſũt mãlade. phe: clia ph: ⁊ nũq
duplices dicũt qrũ characteres ſũt ab epis ſiue pfectꝰ additas
fuiſſe hoc foꝛte hieronymꝰ intellexit cuiꝰ teſtim oĩũ ⁊ hr̃i apᷦ oẽs oib
in reb debet ⁊ habet pfecto apud me ſanctiſſimũ: Alphabetũ chal/
daicũ qᷦ petis: nec a mithridate impetraſſes: nihil per illũ licet vt a
me impetrare poſſis a quo poſſes oĩa. Nã ille docere me chaldaicã
linguã nulla voluit rõne niſi adiuratũ pꝛius: ⁊ quidẽ cõceptis vbis
ne illam cuiq tradere: facere fidẽ huius rei tibi põt nr̃ Hieronimꝰ
beniuenius q cũ adeſſet foꝛte dum me ille docebat furens mitrida/
tes hoiem eliminauit. Sed ne fruſtra omnino ſcripſeris vicarium
habeas ꝓ chaldaico arabicũ alphabetũ: qᷦ mea manu tibi annotatũ
mittit. Reliquũ qᷦ ſcribã nihil eſt niſi me tui quiſqs ſis: eſſe nõ poſ/
ſe nõ amãtiſſimũ ſi ego te amãtiſſimũ eẽ hõaꝝ artiũ itellexero. Uale
x Nouẽbꝛis. 1 4 86. Jo. Pi. Mirã. Jo. Frãciſco pico nepoti. S.

Elix es fili qñ non ſolum id tibi tribuit deus vt bene viuas
f Sed vt bene viuẽs a malis tamen ob id maxime qꝛ bñ vi/
uis: interim male audias: equa eñi laus a laudatis laudari
⁊ impꝛobari ab impꝛobis. Sed nõ ꝓpterea te felicẽ appello: qꝛ hec ti
bi calũnia gloꝛioſa eſt: ſed quia dñs ieſus qui verax/immo ipa veri/
tas eſt futuram affirmat mercedẽ noſtrã copioſam in celis: cũ male
dixerint nobis hoies ⁊ dixerint oẽ malum aduerſus nos mẽtien/
tes ꝓpter eum. Apoſtolica: ſi neſcis: hec dignitas eſt: Dignũ haberi
qui ꝓ euangelico nõie ab impijs infametis. Qñ aplos legimꝰ apud
Lucã gaudentes a ɔſpectu abijſſe cõcilij: qꝛ digni habiti eſſent qui/
bus ꝓ nõie Jeſu cõtumelia irrogaret. Gaudeamus igitur ⁊ nos ſit
tanta apud deum gloꝛia digni ſumus: vt eius gloꝛia in ignominia
nr̃a manifeſtetur. Et ſi quid ad mundo duꝝ patimur ac moleſtum:
dulciſſima illa dñi vox nos ɔſoletur. Si vos mundus odio habet:
ſcitote qꝛ pꝛiorẽ me vobis odio habuit. Si mundus illũ odiũ habu
it ꝑ quẽ factus eſt mundus: nos viliſſime homuntiones ⁊ ſi flagitia
nr̃a penſitemus digniſſimi oib ꝓbatis vſq a deo: ſi qs detrahat: ſi
qs maledicat egre feremus vt ne ille maledicat: male agere ipi inci/
piamꝰ. Excipiamꝰ hec potiꝰ alacres maledicta ⁊ ſi nõ ea felicitas no
ſtra eſt vt ꝓ vtute ꝓ veritate: quẽadmodũ olim heroes nr̃i verbera
vincula carceres gladios ſuſtineamꝰ: ſatis nobiſcũ bñ actũ putemꝰ
ſi vel ɔuitia hoim impꝛoboꝝ: detractiones: odia patiamur ne oñi
nobis merendi occaſiõe ſublata: pꝛemij etiam ſpes reliqua nulla ſit.
Si bñ viuentẽ te hões laudent: poꝛro virtꝰ hec tua qtenꝰ quidẽ vir
tus eſt ſilem te xp̃o facit: ſ qtenꝰ laudata eſt facit diſſilem: q pmium
ſue vtutis ab hoib moꝛtẽ crucis accepit: ꝓpt qᷦ ⁊ deus: vt inqt aplꝰ

exaltauit eũ: ⁊ dedit illi nomẽ qd est sup oĩe nomẽ. Optabili⁹ igit
crucifigi a mundo: vt exalteris a deo: q̃ exaltari a mundo et iudice/
ris a deo.. Ille enim crucifigit ad vitam: hic exaltat ad gloriam: ille
exaltat ad casum. hic iudicat ad gehennam. Deniq̃ si tibi mundus
applaudit fieri vix potest vt virtus que tota sursum erecta solum
deũ dz hr̃e cui placeat blãdiẽti se paulisp hoĩm grẽ non inclinet: et si
de sua etiã integritate nõ pdit: pdit tñ de p̃mio: qd cũ in terris ĩcipit
psolui vbi oĩa sunt exigua: min⁹ erit in celo vbi oĩa sũt ĩmensa. Feli
ces ɔtumelie q̃ nos tuos reddũt ne aut iusticie flos pestifero inanis
glie flatu marcescat: aut popularij rumusculi vano auctoramento
eternitat stipẽdia nob ĩminuant: Amplectamur fili has ɔtumelias
⁊ de sola ignominia crucis dñi fideles fui sctissima ambitõe supbia
m⁹. Predicam⁹ inqt Paul⁹ xp̃m crucifixũ hebreis quidẽ scandalũ:
gẽtib stultitiã: nob aũt dei ṽtutẽ ⁊ sapiam. Sapia ista mũdi stulti/
tia est apd deũ: ⁊ stultitia xp̃i illa est q̃ sapiam vincit mũdi p quã pla
cuit deo saluos facere credẽtes: si insanos eos eẽ nõ dubitas q̃ ṽtu/
ti detrahũt tue ⁊ christianã vitã: h est sapiam insaniã vocãt: cogita
quãta tua eẽt insania: de ĩsanoꝝ iudicio a recte vite instituto dimo
ueri: cũ error oĩs emẽdatõe tollend⁹: nõ imitatõe augẽd⁹ sit: hiniant
illi: baubent allatrẽt: tu ceptũ pge iter itrepid⁹: ⁊ de illoꝝ neqtia atq̃
miseria quantũ ipe debeas Deo pdẽde. Qui sedentẽ in vmbra mor
tis illũinauit: ⁊ de illoꝝ cetu translatũ q̃ in dẽsissimis tenebris deuij
huc illuc sine duce bacchant: filijs lucis associauit. Sonet vox illa
dñi suauissima in aurib tuis sp sine mortuos sepelire mortuos su/
uos tu me sequere. Mortui eñ sunt: q̃ deo nõ viuũt: ⁊ in hoc tẽpo/
rarie mortis spatio: laboriosissime sibi eternã mortem acquirunt. A
quib si petas q̃ tendant q̃ sua studia oga curas referant: quẽ deniq̃
finem sibi p̃stituerint in cuius adeptõe felices futuri sint: aut nihil
omnino habebunt quod respondeant: aut pugnantia secum contro
uersaq̃ sibi ipis verba velut phanaticoꝝ deliramenta loquent. Ne
q̃ eñ sciunt ipimet quid agant: sed more eoꝝ qui fluminib iunatãt
male importate ɔsuetudinis vi: quasi torrentis impetu feruntur: et
hinc cecante eos nequitia: vnde ad malũ Sathana extimulante ru
unt precipites in omne facinus ceci duces cecoꝝ: donec improuisa
eos occupet mors: ⁊ dicat eis: Amice hac nocte repetant animã tu
am a te: hec aũt que parasti cuius erunt. Tunc his inuident q̃s de/
spexerũt laudãt q̃s deriserũt: ⁊ imitari eos vellẽt cũ nõ pñt: q̃s dum
poterãt seq̃: pseq̃ maluerũt. Obde igit fili Carissime aurib ceras ⁊
q̃cq̃d dixerint q̃cq̃d senserint hoĩes de te p nihilo habẽs solũ iudiciũ
dei specta q̃ reddet vnicuiq̃ scd̃z oga sua in reuelatiõe sua de celo cũ
angel' ṽtut sue i flãma ignis faciẽs vĩdictã in eos q̃ nõ nouerũt deũ
nec paruerũt euãgelio ei⁹. Qui penas (vt ait apl's) dabũt in interi/
tu eternas a facie dñi ⁊ a glia ṽtut ei⁹ cũ venerit glorificari in sctis
suis ⁊ admirabilis fieri in oib q̃ crediderũt. Scp̃tũ est: nolite time

re qui corpus pñt occidere. Sed q̃ animã põt mittere in gehennã.
Quãto minꝰ hi tibi timẽdi sunt q̃ nec corpi tuo pñt nocere nec aĩe
q̃ si nũc tibi detrahunt ex rõne viuẽti nihil detrahẽt minus si relicta
ꝟtu:e vitijs obruaris nõ q: illis viciũ displicet:sed q: detrahẽdi vi/
tiũ illis sp placet:fuget si tua salꝰ tibi est cordi fuge quantũ potes eo
rũ ꝯsuetudinẽ:⁊ ad te ipm rediens sepe in abscõdito ora clementissi/
mũ patrẽ clamãs cũ ꝓpha. Ad te dñe leuaui aĩam meã. Deꝰ meꝰ in
te ꝯfido nõ erubescã:etiã si irrideant me inimici mei:⁊ eñi vniuersi
q̃ sperãt in te nõ ꝯfundent:ꝯfundant iniqua agẽtes supuacue: vias
tuas dñe demõstra mihi:⁊ semitas tuas edoce me:dirige me in ve/
ritate tua:⁊ doce me.q: tu es deꝰ saluator meꝰ:⁊ in te sperabo tota
die: Fac itẽ cogites sp instantẽ mortẽ:⁊ punctũ scʒ esse qd viuimus ⁊
adhuc pũcto minus:tũ q̃ʒ sit malꝰ antiquꝰ hostis q̃ nob regna mũ/
di ꝓmittit:vt nobis regna celoꝝ eripiat: q̃ʒ false voluptates q̃ ideo
nos amplectunt vt strangulẽt:q̃ʒ dolosi honores q̃ nos sublimant
vt deinde precipitent:q̃ʒ letales diuitie:q̃ quanto nos magꝭ pascunt
tãto magis venenãt:q̃ʒ breue incertũ:vmbratile falsum imaginari
um est om̃e illd qd hec oĩa siĩ etiã si ex voto affluãt nob prestare pñt
q̃ʒ magna his ⁊ ꝓmissa ⁊ parata sunt q̃ ꝯtẽptis pñtibꝫ illã suspirant
patriã:cuiꝰ rex diuinitas:cuiꝰ lex charitas:cuiꝰ modꝰ eternitas:his
atq; silibꝫ cogitatõibꝫ animũ occupa q̃ suscitẽt dormientẽ:tepescentẽ
accendãt:vacillantẽ ꝯfirmẽt ⁊ tendẽti ad celũ diuini amoris alas ex
hibeant:vt cũ ad nos veneris qd magno oẽs desiderio expectamus
nõ solũ quẽ volumꝰ. Sed ⁊ qualẽ volumꝰ te videamꝰ. Uale et deũ
ama:quẽ timere olim cepisti. Bigꝰ te salutat. Ferra.ij. Julij. 1482.

Joannis Pici Miran. Deprecatoria ad deum.

Alme deus:summa qui maiestate verendus
Uere vnum in triplici numine numen habes
Cui super excelsi flammantia menia mundi
Angelici seruit turba beata chori:
Cuius ⁊ immensum hoc:oculis spectabile nostris
Omnipotens quondam dextra creauit opus:
Aethera qui torques qui nutu dirigis orbem
Cuius ab imperio fulmina missa cadunt:
Parce precor miseris nostras precor ablue sordes
Ne nos iusta tui pena furoris agat.
O, si nostra pari pensentur debita lance
Et sit iudicij norma seuera tui
Quis queat horrendum viuentis ferre flagellum
Uindicis:⁊ plagas sustinuisse graues?
Non ipsa irate restabit machina dextre
Machina supremo non peritura die.
Que mens non prime damnata ab origine culpe:

Aut que non proprio crimine facta nocens?
At certe ille ipse es proprium cui parcere semper
Iusti iamque pari qui pietate tenes:
Premia qui vt meritis longe maiora rependis
Supplicia admissis: sic leuiora malis.
Namque tua est nostris maior clementia culpis
Et dare non dignis res mage digna deo est,
Quamque sat digni: si quos dignatur amare
Qui quos non dignos inuenit: ipse facit
Ergo tuos: placido miserans precor aspice vultu
Seu seruos: mauis: seu magis esse reos
Nempe reos: nostre si spectes crimina vite
Ingrate nimium crimina mentis opus
At tua si potius in nobis munera cernas
Munera precipuis nobilitata bonis:
Nos sumus ipsa olim tibi quos natura ministros
Mox fecit natos gratia sancta tuos.
Sed premit (heu) miseros tante indulgentia sortis:
Quos fecit natos gratia culpa reos.
Culpa reos fecit: sed vincat gratia culpam:
Ut tuus in nostro crimine crescat honor:
Nam tua siue aliter sapientia: siue potestas
Nota suas mundo prodere possit opes:
Maior in erratis bonitatis gloria nostris
Illeque pre cunctis fulget amandus amor
Qui potuit celo dominum deducere ab alto:
Inque crucem summi tollere membra dei:
Ut male contractas patrio de semine sordes
Ablueret lateris sanguis et vnda tui
Sic amor et pietas tua rex mitissime: tantis
Dat mala matheriam suppeditare bonis.
O amor o pietas nostris bene prouida rebus
O bonitas serui facta ministra tui
O amor o pietas nostris male cognita seclis
O bonitas nostris nunc prope victa malis:
Da precor huic tanto: qui semper feruet: amori
Ardorem in nostris cordibus esse parem:
Da sathane imperium: cui tot seruisse per annos
Penitet: excusso deposuisse iugo.
Da precor: extingui vesane incendia mentis:
Et tuus in nostro pectore viuat amor.
Ut cum mortalis perfunctus munere vite
Ductus erit dominum spiritus ante suum:

Laus et cõmendatio

Promissi regni felici sorte potitus
Non dñm: Sed te sentiat esse patrem.

Finis.

Varia testimonia vite: doctrine et cõmentationum Joannis Pici Miran. Varijs ex locis collecta: multis tamen horũ celebratissimorum virorum: tum aliorum pretermissis.

Epistole due fratris Baptiste Mantuani Carmelite theologi doctissimi ⁊ eloquentissimi. ad Jo. Franciscum Picum Miran. Cõcordie comitem ⁊c. de morte Jo. Pici eius patrui.

ILlustris dñe: Nuper audita morte Jo. Pici auunculi tui viri clarissimi atqꝫ doctissimi: sic animo consternatus sum: vt neqꝫ pes neqꝫ mens satis suo fungeret̃ officio. Paꝝ ab fuit quin ⁊ de deo: ⁊ de natura: sim conquestus: q̃ tantũ lumen e mundo tam cito sustulerint tantũ italie ornamentũ: tantã etatis nostre gloriã quasi terrene rei pub. bonis inuideant: nulla habita nr̃i rõne: succiderint: succiderint inqꝫ dũ cresceret: dũ floreret: dũ copiosissima ingenij sui fertilitate pascere vniuersos. Sed recordatus sn̄ie Pauli qua inquit iudicia dei abyssus multa: cõtinui me: ne male de deo: et de operibꝫ eius impia temeritate sentirẽ. Jn occasu viri hui⁹ passa sunt magnã eclypsim studia lr̃aꝝ: sciã rerum: integritas morũ: erat em̃ (vt scis) Jn patruo tuo sic vite sanctimonie coniũcta linguarũ eruditio: ⁊ humanaꝝ diuinarũqꝫ reꝝ cognitio: vt in vno eodẽqꝫ homine viderer videre Hyeronimũ: ⁊ Augustinũ reuixisse. Atqꝫ vtinam opus illud de ꝯcordia Platonis ⁊ Aristotelis anteq̃ꝫ decederet: absoluisset. Pollicebat̃ em̃ titul⁹ eius omnẽ antiquoꝝ philosophiã: ⁊ recõditissimaꝝ ac scitu dignissimaꝝ reꝝ apertrõem. Oĩa ei⁹ opuscula: q̃ absoluit: q̃ etiã imꝑfecta reliq̃t sunt om̃i studio ⁊ diligentia ꝯquirenda: nã cum a tanta ingenij felicitate ꝓfluxerint: nõ possũt nõ esse dignissima: q̃ ab om̃i posteritate: legant̃: ament̃: ⁊ adorentur ad qđ officiũ te ꝓuocarem: nisi te sic persuasum ⁊ animatũ satis crederem. Deerat hoc familie tue decus ĩmortale: vt apđ nobilitatem antiquissimã: diuitiaꝝ ⁊ opum affluentiã: rei militaris gloriã: collocaret̃ etiã excellentia tante sapie: vt oĩa q̃ apud mortales: sũma laude dig̃ sunt in vnã domũ tuã ꝯflucrent. Te vero. Jo. Frãcisce sũma ope niti decet: vt patrui tui virtutẽ hereditate possideas: ⁊ vt spiri⁹ eius in te duplicet̃: sicut helie spũs in heliseo: h̃ a te expectam⁹: h̃ requirimus: cũ ei⁹ opuscula collegeris: precor vt me quoqꝫ ꝑticipem reddas: ⁊ erit mihi opepreciũ: istuc tante voluptatis gr̃a me cõferre cũ sciero. Distichon in laudẽ eius ex tꝑe factum q̃q̃ꝫ non placeat: tñ subijciam. Vale princeps optĩe ⁊ me ama. Mantue die. xxvij. Nouembris. Mccccxxxiiij.

Jo. Pi. miran.

Picus Joannes celos: elementa deumq3
Doctus adhuc Juuenis sanctificatus obit

Illustris comes Jo. Francisce dilatio honestissima tue respō
sionis credi fecerat lr̃as meas in via perijsse: ⁊ dū ꝓpterea no
uas ad te dare statuerē: iāq3 incepissem eas exarare: superuene
rūt tue desideratissime: ornatissime: iocūdatissime. Nocte īse
quutā credo ex eo ꝙ die cogitauerā dormiēti mihi sub aurorā tp̄e q̄
cerni somnia vera solēt visa ē ymago patrui tui iā vita functi, superueni
re: ⁊ mecū multa de angeloꝝ natura de spirituū aerioꝝ: ac terrestri
um aq̄ticoꝝ: etiā sp̄ebꝫ: nōibꝫ: officijs: cū sūma vtriusq3 nr̄m volup/
tate differere. Et cū eū interrogassem cur balbꝫ eēt (balbus em̄ vide
bat̃) id signū esse rn̄dit imꝑfecti ⁊ inabsoluti ſmōis: quē de rerū na
tura: ⁊ de phia iam dudū incohabitat. Videbat accēsus desiderio ꝑ
cūctandi de rebꝫ occultis plurima: q̄ nobꝭ mortalibꝫ mirabilia sunt ⁊
ignota: ⁊ nescio q̄ pacto id primū occurrit q̄d. s. amuleta ꝓdessent in
fantibꝫ: ⁊ corallis: ⁊ id genus alia: q̄ infantuloꝝ collo alligant̃: rn̄dit
in his aliqn̄ aliq̄d v̄tutis inesse: ⁊ hoc ad magiā naturalē ꝑtinere: sed
vt plurimū dānatas ꝯsuetudines: ⁊ suꝑstitiones esse: his dictis eua
nuit: ⁊ ego expꝑgefactus diu multūq3 cogitaui: q̄ collocuti fueram⁹
in somnis: q: nō inania esse sed pensi aliq̄d hr̄e videbantur. Scribo
aūt h nō ꝙ insomnijs vllā fidē adhibeā: id em̄ est ⁊ ad ꝓfessiōe mea ⁊
a natura alienū: sed q: non satis mirari possum q̄ nam pacto fiat vt
dormientes disputent: doceant: discant: ⁊ ea plerūq3 faciant: q̄ a vi/
gilantibꝫ fieri sit impossibile: vel certe difficile habēt certe nescio q̄d
diuinitatis aīe nr̄e: ⁊ si scītē ac pie vixerim⁹: nec tot negocioꝝ amba/
gibꝫ circū agerent̃ animi nr̄i: haberēt nobiscū spūs sepati magna cō
mercia. Sz de his hacten⁹. Qd̄ velis: vt scribis patrui tui vitā con
scribere ⁊ laudo ⁊ vt maturi⁹ id agas hortor: ⁊ obsecro: id em̄ officij
tibi maxime ꝯgruit: ⁊ tibi pluribꝫ de causis est assumendū: nā ⁊ stilo
⁊ eloquētia plurimū vales: qd̄ est nature ⁊ industrie: ⁊ dei donū sin
gulare. Itē ꝙ gētilis ei⁹ sis: ⁊ tā mirabili viro arctissima ꝯgnatione
ꝓpinqu⁹ q̄ fit vt ei⁹ gl̄ie nō esse ꝑticeps non possis. Nec vllo mō pati
debes vt clarissima familia tua: quicq3 tanti ornamēti ac splendoris
amittat. Accedit ad hec ꝙ nulli magis q̄3 tibi nota esse debet ei⁹ vi/
ta: quam tibi iam pridem imitandam ꝓposueras: ⁊ quidē sapiētissi/
me: erat em̄ egregiū quoddam sanctimonie ⁊ religionis exemplar.
In quo totius sapientie lumen apparebat. Dicam ergo tibi qd̄ xp̄s
dixit apostolis: Colligite fragmenta ne pereant: ⁊ id tanto studiosi/
us agendum quanto nobis: qui superstites sumus ⁊ future posteri
tati magis est ꝓfuturū. Proculdubio ⁊ si video mag⁹ ei gratulandū
qui postq3 tam breui nauigatione tantū spiritualiū opū cōgessit: tā
feliciter in portum peruenit: nō possum tn̄ de tanti viri iactura tecū
non dolere. Mors Georgij merule primum condiscipuli: postea

preceptoris mei (Nam sub Gregorio Tiphernate cōmilitauim⁹) tristicia me affecit: sed erat ille iam grandeuus ⁊ senio ingrauescen-te iam inutilis ⁊ functus officio: Hermolai ⁊ politiani duoꝝ illu-strium viroꝝ lamentabilis occasus: attulit ⁊ mihi: ⁊ oībꝫ litteratis graue cordoliū sed altius hoc vulnus insedit: ⁊ longe maiorē in Pico nostro iacturā passa est res litteraria. Eloquentie campi lugent: mathematicaꝝ artium studia conciderūt. Philosophia omnis: ac metaphisices ⁊ theologie altissime speculationes: quas ille amplificare: ac illustrare iam ceperat deinceps obmutescent. Sed parco iā dolori iusto plus indulgeam. Curandū magis est vt ei ⁊ scientiarū studijs ac exercitijs ⁊ moꝝ integritate: ac religione siles euadamus: ⁊ pari cum eo negociatione ditati: perueniamus olim quo ille iam peruenisse se gaudet. Quū primum potero veniam: vt diuini eius ingenij reliquias immortales: que apud te sunt: videam ⁊ adorem. Interea scribende eius vite da opera ⁊ me a me beneualeat. D. tua cui; me cōmendo: Mantue die. iij. Ja. M cccc xcv.

Impressum. S. per. L. D.

